

Вічний Скарб

www.lifeforce.com.ua

«Бо Господь дає мудрість, з Його уст – знання й розум!»
(Проп. 2:6).

ЗАМКИ З ПІСКУ

Нас оточують люди, які ставляться до цього світу так, неначе це їхнє вічне місце проживання, але вони помиляються. Дехто витрачає час і зусилля на облаштування свого життя, ніби збирається жити тут вічно, але цього не буде. Коли почне заходити сонце та наблизитиметься приплив – радійте. Адже незабаром прийде мить воскресіння, коли ви зможете взяти за Батьківську руку й вирушити додому.

2

НЛО: ЧИ БОЖІ ВОНИ ПОСЛАНЦІ?

Чи є Божими посланцями НЛО? Чи всі чудеса та зцілення є свідченнями прояву Божої сили? На що християнам указує зростання кількості надприродних явищ на небі та землі? У Біблії міститься щонайменше п'ять ознак, за якими ми можемо розпізнати Божих та диявольських посланців! Ми не можемо вивчити та знати всі підробки сатани, та щоденно вивчаючи оригінал – Боже Слово, зможемо відрізнити Істину від фальсифікату ворога.

4

У ШКОЛУ – ЯК НА СВЯТО!

Навчання в школі – це перша свідомо трудова діяльність, яка вимагає від дитини уваги, старанності, завзятості та вміння завершити розпочату справу. Усі діти по-різному звикають до цього нововведення. Період адаптації у першокласників у середньому триває від 3-4 тижнів до 2-3 місяців. Щоб успішно звикнути до нового укладу життя, у цей період дитина потребує допомоги та підтримки з боку батьків.

10

ГОРОБИНА

У давні часи наші дідусі та бабусі не знали, який вміст вітамінів у горобині, і не знали слова «імунітет». Та вони спостерігали, що люди, які вживають відвари, напої та соки горобини, взимку не хворіють на грип і не знають, що таке нежить. Не варто відмовлятися від такого дарунка природи, як яскраво-червоні ягоди горобини.

11

ДІЗНАЙСЯ ПЕРШИМ

12

ОСЕНЬ ЖИЗНИ

О том же, о прекрасном, снова
 Душа поет, как год назад.
 На фоне неба голубого –
 Почти что опустевший сад.
 Покорность, тишина, молчанье:
 Владельцем собраны плоды.
 Исполнено предначертанье.
 Где мудрость Божья, нет беды,
 Там урожай, там изобилье,
 Там осень душу не страшит,
 Она – не смерть и не бессилье,
 А от бесплодья верный щит.
 Ах, осень жизни тех, кто прожил,
 Как сад, дав множество плодов!
 Что может быть еще дороже,
 Чем завершение трудов?!
 Жизнь – сад: цвела – и облетает...
 Не нужно грусти, стонов, слез,
 Коль в вашем сердце обитает
 Хозяин – Иисус Христос!

Зроблене тобою до тебе ж і повернеться

На початку двадцятого століття один шотландський фермер повертався додому і проходив повз болотисту місцевість. Раптом він почув крики про допомогу. Фермер кинувся на допомогу і побачив хлопчика, якого засмокувала в свою моторошну безодню болотна багнюка. Хлопчик намагався вибратися зі страшної маси болотної трясовини, але кожен рух наближав його до швидкої загибелі. Хлопчик кричав від відчаю і страху. Фермер швидко зрубав товсту гілку, обережно наблизився і простягнув рятівну гілку потопельнику. Хлопчик вибрався на безпечне місце. Він тремтів і довго не міг угамувати сльози, але головне – він був врятований!

– Ходімо до мене в будинок, – запропонував йому фермер. – Тобі треба заспокоїтися, висушитися і зігрітися.

– Ні-ні, – хлопчик захитав головою, – мене тато чекає. Він дуже хвилюється, напевно.

З вдячністю подивившись в очі своєму рятівникові, хлопчик утік...

Уранці фермер побачив, що до його будинку під'їхала багата карета, запряжена розкішними породистими скакунами. З карети вийшов багато вдягнений джентльмен і запитав:

– Це ви вчора врятували життя моєму синові?

– Так, я, – відповів фермер.

– Скільки я вам винен?

– Не ображайте мене, пане. Ви мені нічого не винні, тому що я вчинив так, як мала вчинити нормальна людина.

– Ні, я не можу залишити це просто так, тому що мій син мені дуже дорогий. Назвіть будь-яку суму, – наполягав відвідувач.

– Я більше не хочу говорити на цю тему. До побачення. – Фермер повернувся, щоб піти. І тут на ганок вискочив його синочок.

– Це ваш син? – запитав багатий гість.

– Так, – з гордістю відповів фермер, погладжуючи хлопчика по голівці.

– Давайте зробимо так. Я візьму вашого сина з собою в Лондон і оплачу його навчання. Якщо він такий самий благородний, як і його батько, то ні ви, ні я не будемо шкодувати про це рішення.

Минуло кілька років. Син фермера закінчив школу, потім – медичний університет, і незабаром його ім'я стало всесвітньо відомим, як ім'я людини, що відкрила пеніцилін. Його звали Олександр Флемінг.

Перед самою війною в одну з багатьох лондонських клінік поступив із важкою формою запалення легенів син того самого джентльмена. Як ви гадаєте, що врятувало його життя цього разу? – Так, пеніцилін, відкритий Олександром Флемінгом.

Ім'я багатого джентльмена, який дав освіту Флемінгу, було Рандольф Черчіль. А його сина звали Уїнстон Черчіль, який згодом став прем'єр-міністром Англії. Уїнстон Черчіль якось сказав: «Зроблене тобою до тебе ж і повернеться».

Справа
 Уїнстон Черчіль.
 Унизу
 Олександр Флемінг.

ЗАМКИ З ПІСКУ

Яскраве сонце, соло-
 не морське повітря,
 ритмічний шум хвиль.
 Маленький хлопчик
 грається на березі. Си-
 дячи навпочіпки, він
 наповнює піском пласти-
 кове відерце, перевертає
 його, піднімає – і ось уже
 маленький архітектор,
 задоволений собою,
 розглядає споруджену
 ним вежу замку.
 Увесь день він буде на-
 полегливо працювати:
 викопувати рів, зводи-
 ти стіни. Кришечки від
 пляшок стануть його
 сторожею, палички від
 морозива – мостами.
 Тут буде замок із піску.

Велике місто. Людні вулиці. Нескінченний гул машин.

Дорослий чоловік сидить за столом у своєму офісі. Він пильно вдивляється в папери, сортує їх і дає доручення співробітникам. Плечем він притискає до вуха телефонну слухавку, пальці натискають клавіші на клавіатурі. Справи йдуть добре, укладаються контракти, і ось чоловік із почуттям глибокого задоволення переглядає дані про свої прибутки. Він працюватиме все своє життя: будуватиме плани, прогнозуватиме майбутнє. Відсотки з депозитів стануть його сторожею, прибутки – мостами. Тут буде побудована фортеця.

Ці двоє будівельників замків мають багато спільного: з крупинки вони зводять величезні споруди, з нічого створюють щось. Обидва діють цілеспрямовано та старанно. Та з настанням припливу час, відведений їм для праці, скінчиться...

Однак на цьому схожість між двома будівниками закінчується. Хлопчик знає про кінець, а дорослий не хоче про нього думати. День закінчується, погляньмо ж, як поводитиметься хлопчик. Хвилі наближаються до його творіння. Вони розбиваються майже біля самих стін замку.

Проте хлопчик спокійний. Те, що відбувається, його не дивує. Увесь день плескіт води нагадував йому про те, що кінець неминучий. Хвилі розповіли малому свою таємницю: незабаром вони підхоплять його замок і понесуть із собою у море.

У глибині душі дорослий теж знає про цю таємницю, хоча й робить

усе можливе, аби забути про неї. Як і хлопчик на пляжі, він постійно чує ритмічний шум хвиль. Дні приходять і відходять. Пори року змінюють одна одну. Кожен світанок, переходячи у надвечір'я, шепоче йому цю таємницю: «Час забере збудовані тобою замки».

Проте один з них готовий це прийняти, а інший – ні. Один спокійний, а інший панікує. Коли хвилі наближаються, хлопчик починає плескати в долоні. Він не сумує, не лякається, не шкодує. Він знав, що це станеться. Те, що відбувається, його не дивує. І коли величезна хвиля руйнує його замок, змиваючи архітектурний шедевр у море, малий посміхається. Він збирає свій інструмент, бере тата за руку та йде з ним додому.

Парадоксально, та дорослий не такий мудрий, як дитина. Коли хвилі років наближаються до воріт зведеного ним замку, його охоплює жах. Він починає бігати довкола своєї піщаної фортеці, намагаючись захистити її. Він бажає відігнати хвилі від стін, які старанно зводив протягом життя. Промоклий і тремтячий, він крізь зуби проклинає приплив, що нестримно наближається. «Це моє», – заявляє він.

Море ж не вважає за потрібне дискутувати з ним. Насправді вони обоє знають, кому належить пісок із узбережжя.

Нарешті величезна хвиля нависає над чоловіком та його маленькою імперією. На мить він опиняється в тіні водяної стіни, яка наступної секунди поглинає його. Крихітні вежі його перемог руйнуються, а чоловік, стоячи на колінах, стискає в долонях власне минуле, що перетворилося на аморфну масу.

Якби він тільки знав... Якби він тільки прислухався. Якби тільки... Але, як і більшість людей, він не слухає.

Христос каже про людей, які виявилися неготовими до Його повернення, наступне: «...І ніхто не знав (в рос. перекладі «не думали»); аж ось прийшов потоп і забрав усіх, – та-

ким буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:39). Часто люди свідомо жнуть від себе думки, котрі псують їм настрій, заважають жити гріховним, але таким звичним і любим їхньому серцю життям.

З часом їхня совість стає нечутливою до голосу Духа Святого та перестає їм докоряти. Ця думка знаходить підтвердження в Біблії: «Та вони не хотіли слухати, і відвернули своє рамено від Мене, а вуха свої вчинили тяжкими, щоб не слухати» (Зах. 7:11).

Такі люди не помічають, що сонце у їхньому житті вже йде до заходу. Відгомін життєвих турбот заважає почути шум припливу, який невинно наближається.

Палким бажанням Христа було й залишатися те, аби ми з вами були готовими. «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24:36). Важко не зрозуміти про що йде мова: Він повернеться, але ніхто не знає коли саме. Тому будьте готові завжди! Про це говориться у притчі про десять дів, у притчі про таланти, про овець і козлів. Про це ми з вами маємо пам'ятати, але забуваємо...

Нас оточують люди, які ставляться до цього світу так, неначе це їхнє вічне місце проживання, але вони помиляються. Ви бачили, як дехто витрачає час і зусилля на облаштування свого життя, ніби збирається жити тут вічно, але цього не буде. Ви бачили людей, які так пишануться своїми досягненнями, ніби розраховують ніколи з ними не розлучатися, але їм доведеться це зробити.

Взагалі-то я знаю не дуже багато, але як треба мандрувати мені відомо: не беріть зайвого багажу.

І про піщані замки я знаю небагато. Дітям про них відомо набагато більше. Придивіться до них і навчіться від них. А потім будуйте, але робіть це, як дитина.

Коли почне заходити сонце та наближатиметься приплив – радійте. Адже незабаром прийде мить воскресіння, коли ви зможете взятися за Батьківську руку й вирушити додому.

Сонячний ранок – це час тихої
 радості. Ці години не для поспіху, не
 для суєти. Ранок – час неквапливих,
 глибоких, золотих думок

(Джон Стейнбек).

ЛЮБОВ, ЩО ПЕРЕЛЕТІЛА ЧЕРЕЗ ОКЕАН

О. Веренчук

**Люди часом запитують,
що дає мені віра в Бога.
Ця історія – моя відповідь
на їхнє питання.**

У травні 2007 року ми летіли в Аргентину. Я вирушала на зустріч з коханим, який навчався там, а Діма летів, щоб знайти свого батька, якого не бачив вісім років. Кожного з нас чекала грандіозна пригода, і ми просили Бога допомогти нам.

Я познайомилася з Даником у січні, зустрічалися ми рівно три дні, і в день свого відльоту до Аргентини він зробив мені пропозицію. Даник мені дуже сподобався, але вирішувати свою долю біля трапа літака я не могла. Ми три місяці передзвонювалися, писали один одному листи. У результаті ми обоє відчували впевненість, що саме Бог звів нас разом. Восьмого травня, у мій 26-й день народження, я приземлилася в Буенос-Айресі.

Діміна дружба з Даником розвивалася так само стрімко, як і наш з Даником роман. Діма розповів нам історію про зниклого батька, який поїхав на заробітки до Аргентини, коли хлопчикові було 16 років. Діма з молодшим братом і мамою повинні були летіти слідом за ним, але виникли проблеми з документами, і їм не вдалося покинути Україну. Діма залишився за старшого, і на його плечі лягло багато проблем: сім'я, борги, рекетири. Батькові тим часом в Аргентині теж доводилося нелегко: грошей заробляв мало, і було соромно, що не міг допомагати родині. Роки йшли, дзвінки ставали все рідшими, а через п'ять років зовсім припинилися. Уся сім'я палко бажала, щоб батько повернувся додому, і в Діминому серці жевріла надія, що одного разу він вирушить до Аргентини, знайде батька, і вони повернуться разом. Дізнавшись, що я лечу до Даника в Аргентину, Діма вирішив полетіти разом зі мною. Утрюх знайти батька буде легко.

Насамперед ми вирішили піти за єдиною адресою, яка у нас була. Там нас зустріла емігрантка з Молдавії, здивована Діминою появою. Її чоловік і Дімин тато дружили перші кілька років перебування в Аргентині, але тітка Марина нічого про нього не чула вже два роки. Ми стояли розгублені, не знаючи, що робити далі, а тітка Марина тим часом запросила нас піднятися в її квартиру. Увечері приїхав її чоловік, дядя Саша, але і він знав не більше своїх друзини: «Ходять чулки, що він переїхав до Комодоро Рівадавія». Ми зразу ж вирішили їхати туди. «Стривайте, – сказало нам гостинне подружжя, – Аргентина – це така країна, де ніхто не поспішає, але все вирішується вчасно. Давайте завтра підемо до знайомих – вони можуть знати точніше».

Аргентина і справді незвичайна країна. Знайти людину в ній майже неможливо. У країні не існує єдиної бази реєстрації населення, до якої б мала доступ міліція. У Буенос-Айресі нам сказали, що можуть дати відомості тільки по своїй провінції. Якщо ж людина переїхала, потрібно безпосередньо зв'язуватися з міліцією того міста.

У Буенос-Айресі ми провели п'ять днів. Тітка Марина і дядько Саша разом із двома синами прихистили нас і допомагали в пошуках.

Усі п'ять днів повторювалася приблизно одна і та ж історія. Дімі хтось телефонував на мобільний і говорив: «Ми знайшли вашого батька!» Ми всі приходили в захват, поки не виявлялося, що людина просто знайшла старий номер Олександра, яким уже ніхто не користується. Емоційні підйоми та спади нас добряче виснажили. Ми розчаровувалися, але все-таки молилися. Один з таких дзвінків справді навіс нас

на слід. Ще першого дня перебування в Буенос-Айресі ми пішли обідати у вегетаріанський ресторан, де познайомилися з українськими емігрантами. Вони так перейнялися Діминою історією, що розпочали власні пошуки і через знайому жінку в Іспанії дізналися, що два місяці тому Олександр був в Ушуаї. Для тих, хто про Ушуаї чує вперше, пояснюю: це найпівденніше місто планети, розташоване на острові Вогняна Земля, недалеко від Антарктиди.

Ми сіли в автобус і через добу були в Ріо-Гальєгосі, найпівденнішому континентальному місті Аргентини. Далі нам потрібно було перетнути кордон з Чилі і на поромі переправитися на Вогняну Землю. Була середа, грошей залишалося мало і часу теж: мій літак назад до Києва був наступного понеділка. Ми купили три квитки на автобус до Ушуаї, жодного разу не замислившись про те, як будемо перетинати Чилі.

У глибині серця ми були впевнені, що Аргентина та Чилі – це як Росія й Україна, де не треба ні закордонних паспортів, ні візи.

Ми помилялися. На Чилійському кордоні нас відправили назад в Аргентину. На Аргентинському кордоні до нас підійшов ввічливий службовець і сказав: «До молодих людей у мене претензій немає, а от у вас, дівчино, тільки одноразова віза до Аргентини. Ви не можете зараз в'їхати в країну». Я уявила, як буду тинятися на кордоні між двома країнами, і закричала: «О, сеньйоре, ви повинні нам допомогти! Ми шукаємо батька цього молодого чоловіка, він його не бачив вісім років». До цього моменту я знала, що аргентинці одразу ж проявляють зацікавленість і співчуття, коли чують нашу історію. Службовець повернувся через п'ять хвилин з моїм паспортом: у ньому був анульований виїзд з країни, так що я могла залишитися в Аргентині.

У Ріо-Гальєгосі ми повернулися в аэтопостом і там планували сісти на літак до Ушуаї. Фінансовий стан був невтішним. У нас були гроші на переліт туди і назад, а на готель і на їжу фактично ні-

чого не залишалося. Яке ж було наше обурення, коли в касі ми дізналися, що ціна квитків для іноземців у два рази вища від звичайної. Ми розгубилися і не знали, що робити: якщо ми купимо квитки і не знайдемо Діминого батька, у нас не буде грошей, щоб виїхати з острова.

Ми були на межі розпачу. Даник запропонував: «Давайте полетимо, а потім нашкробаємо грошей на один квиток, відправимо Олену в Буенос-Айрес, щоб вона змогла сісти на літак, а самі потім автостопом». Тут я розревілася. Перспектива закінчити довгоочікуване побачення з нареченим таким чином мене не приваблювала. Ми помолилися, відкрили Біблію і почали шукати Божого керівництва. Першим скопився на ноги Даник: «Вперед! Нерозумно зупинятися зараз, коли ми близькі до цілі».

Ми приземлилися в Ушуаї о восьмій вечора, знайшли кімнату для ночівлі, зайшли в два відділення міліції, а наступного дня зранку побігли до федеральної міліції. Шеф міліції дуже зацікавився Діминою історією. Він привів нас до себе в кабінет і довго обдзвонював різні інстанції. Один із дзвінків змусив сеньйора пожвавитися, він швидко записав щось на папірці і подякував. «Ваш батько в листопаді виробляв права. Він залишив ось цю адресу. Це готель, але у нас в готелях живуть довго, так що, можливо, він і досі там. Це буквально за два квартали звідси».

Мені здається, ми його навіть не дослухали. Ми бігли дуже швидко. «Хвилюєшся?» – запитала я у Діми. Той лише мовчки кивнув.

У готелі нам відчинив двері приємний дідусь, який сказав, що людини з таким ім'ям тут немає. Але коли Дімка дістав фотографію батька, дідусь пожвавився: «Був тут такий. І в м'ячика зі мною грав».

Дідусь не знав, де знайти Олександра. – Знає хлопчик, який зі мною працює. Приходьте завтра, він вам підкаже. «Завтра» – улюблене слово аргентинців.

Добро та зло

Добро та зло не селяться разом.
В добра завжди відкриті двері в хаті,
А зло тримає серце під замком
І тішиться, коли сусіди плачуть.

Добро гуртує на любові всіх,
Об'єднує у прагненні свободи,
А зло шукає, де найбільший гріх,
Щоб сатані віддатись при нагоді.

Добро не зазіхає на скарби,
Без жалю і своє може віддати,
Лиш не було би у людей біди,
Жили б у мирі бідні і багаті.

Виконували Божий Заповіт,
Одвічну істину постійно пам'ятали:
Нічого не візьмем з собою в гріб,
Які б зусилля ми не докладали.

Микола ОНОФРІЙЧУК,
снт. Ружин Житомирської обл.

– А чи не можна зателефонувати хлопчикові?
– Можна, але я не знаю його номера, знає дівчина, що живе на сусідній вулиці. Ми знайшли дівчину, але вона теж не знала номера телефону, зате знала, де у дідуса він записаний. Ми, як хвостик, ходили за ними з будинку в будинок. Нарешті ми додзвонилися! Ми отримали адресу, де жив і працював Дімин батько.

Серця скажено билися. Ми сіли в таксі і через 20 хвилин були на околиці Ушуаї, біля білого складського приміщення. Даник обійшов паркан і побачив у вікні вусатого чоловіка. Він однією рукою поманив його, а іншою поклав Діму. Здивований чоловік вийшов на вулицю і подивився на нас через паркан. Діма змінився в обличчі.

– Тато!
Чоловік не зрозумів і перепитав:
– Юрій?
Голос Дімки став глухим.

– Я Діма – твій син.
Чоловік скрикнув і закрив рукою рот.
Обидва побігли вздовж паркану до воріт, батько і син кинулися один одному в обійми і ридали.

Я теж плакала. Ніякий Голівуд не зрівняється з реальними історіями з життя.
Нас запросили до будинку, нагодували, і ми з задоволенням спостерігали за спілкуванням сина з батьком. Не дивно, що батько відразу не впізнав сина. Як впізнати в цьому дорослому молодому чоловікові худорлявого шістнадцятирічного підлітка? «А тато зовсім не змінився», – запевнив нас друг.

Варто згадати, що наступного дня на оглядовому майданчику між горами й океаном я погодилася вийти заміж за Даника. Ми провели в Ушуаї декілька днів, а в п'ятницю ми з Даником вилетіли до Буенос-Айреса. Дімин батько купив нам квитки. Тітка Марина здалеку усміхалася нам, коли ми наближалися до неї на одній з центральних площ Буенос-Айреса. «А я Сашкові так і казала: «Їхній Бог їм допоможе!», – запевнила вона.

Про те, як відбувалася зустріч Діминих батьків, я дізналася через два тижні після мого відльоту до Києва. Діма розповідав, що батько та мати то плакали, то сміялися, то обіймалися, то дивилися один на одного, немов не вірячи своїм очам. Дімин молодший брат від батька не відходив. Сім'я знову була в повному складі.

А чим закінчилася наша романтична історія? Наприкінці літа Даник повернувся до Росії. У жовтні ми одружилися. Діма був свідком на нашому весіллі.

Коли мене запитують, що дає мені віра в Бога, я навіть не знаю, з чого почати. Ця історія – не єдиний прояв Божої любові в моєму житті. Просто сьогодні, через довгий час після всіх описаних подій, я озираюся і дивуюся, які чудеса, які пригоди і які відповіді на молитви дарує нам Бог! Його любов – це життя, а не підробка. Варто довіритися Йому – і життя стає цікавішим і насиченішим за будь-яке кіно.

Не дай мне, Господи

Не дай мне, Господи,
Довольным быть собою,
Не дай смеяться над чужой бедою,
Тебе я глубину души открою,
Чтоб быть, как на ладони, пред Тобою...
Вокруг так много зла, греха и мрака...
Как разобраться: в чем ты прав, а в чем не прав?
И кажется, что путь прямой, однако
Дойти б до цели, в вере устояв.
Не дай мне, Господи, оправдывать нечестье,
Не дай судить других, себя любя.
Не дай надменным быть, желая мести,
Чтоб больше не затрунуло меня.
Любить врагов, отбросив все сомненья,
Не разбирая, «наш» он иль «не наш».
Любить, отбросив самосожаленье, –
Вот это – самый высший пилотаж.
Прости, любить вот так я не умею,
А разум говорит: ведь он не прав!
Но я Тебя зову, мой Бог, и верю:
С Тобой смогу любить, все испытав.
Твоя любовь, излитая обильно,
Сотрет совсем следы былых обид.
Так быть должно: рукой могучей, сильной
Мой Бог всю боль, все раны исцелит,
Научит нас любить, не лицемеря,
Забыв обиды, неприятье, ссоры, злость.
И руки подавать друг другу, свято веря
В добро и неподкупную любовь...

Татьяна Запорожец

Вибір

«Бог говорить з людиною не словами, а обставинами життя. Він дарує Своєму співбесіднику високу нагороду – бути Його знаряддям у цьому світі». Не знаю, чиї це слова, але вони вдало підкреслюють контекст моїх роздумів.

У житті людини бувають такі миті, коли їй потрібно зробити рішучий крок – розвернутися на 180 градусів. Потрібно знайти в собі сили, щоб відмовитися від досягнутого тяжкою працею матеріального достатку та розпочати все з нуля.

Коли в нашій родині з'явилися внуки, нам стало тісно. Крім того, наші діти хотіли б мати якусь перспективу в плані подальшого розширення житлової площі.

Порадившись із усіма членами родини, ми з дружиною вирішили купити в селі просту хату та жити в ній. Ми вибрали одне з мальовничих сіл Попільнянщини. Після довгої тяганини з оформленням документів нам вдалося здійснити цей задум.

З того часу, живучи в цій хатинці чотири роки, ми жодного разу не пошкодували про наш переїзд із міста в село. Ми щасливі, що маємо змогу насолоджуватися тими простими благами, які дарує природа – творіння Бога. Коли міський житель потрапляє в село, одразу чути нарікання: бруд, відсутність комфорту, тяжка праця!

Однак відсутність комфорту змушує людину вести активний спосіб життя, а отже, вона більше рухається, і кров починає інтенсивно постачати поживні речовини до клітин.

На жаль, сучасна людина проводить вихідні дні не на лоні природи, а частіше біля телевізора або ж за комп'ютером. Вона возить своє тіло в машині, замість того щоб пройти хоча б кілометр пішки або проїхати на велосипеді. Звідси висновок: комфорт є тим мечем цивілізації, який занесений над нашою головою.

Натомість фізична праця має стати радістю для людини. Це буває тоді, коли ми працюємо не надмірно й без поспіху, вкладаючи частину своєї душі. Для цього потрібно визначити головне та відсіяти другорядне. Наприклад, із 20-ти соток землі, які маємо, обробляємо половину, і вирощеного врожаю вистачає нам і нашим дітям. Ми свідомо не тримаємо ніякої живності, щоби споживати в основному рослинну їжу. Її переваги для здоров'я очевидні й доведені науковцями.

Як радісно спостерігати за рослиною або деревом, коли вони змінюються у вас на очах!

Тут ми органічно злиті з природою та можемо постійно бути свідками її «воскресіння» та «вмирання». Повірте, це радісно та хвилююче.

Нас часто запитують знайомі й сусіди: «Чи подобається вам тут?». Ми відповідаємо: «Як може не подобатися така краса? Кожен день дарує якісь нові відкриття». А що вже казати про ту радість, коли до дідуся й бабусі на літо приїжджають онуки. Вони тоді стануть центром усіх подій і радощів.

Куди діваються стрес і розчарування? Усе це поступається місцем хвалі й подяці Творцю.

Микола Мозговенко

Ігор
Корещук

Чи є Божими посланцями НЛО (невідомі літаючі об'єкти)? Чи всі чудеса та зцілення є свідченнями прояву Божої сили? На що християнам указує зростання кількості надприродних явищ на небі та землі? У Біблії міститься щонайменше п'ять ознак, за якими ми можемо розпізнати Божих та диявольських посланців!

Чи вірите ви в те, що невідомі літаючі об'єкти (НЛО) існують?

Особисто я зустрічав людей, які говорили: «Я не настільки наївний і не настільки психічно невірноважений, аби вірити у ці нісенітницї!». Якщо ці люди наполягають, що НЛО – це нісенітниця, то може так статися, що одного дня щось подібне з'явиться над їхнім домом і вони перетворяться з невірних у тих, які щиро вірять у НЛО як посланців неба. Декотрі перейняли цією темою та повірили в те, що НЛО можуть змінити їхнє життя, а інші навіть створили з цього релігії.

Та чи знаєте ви, що існує ціла наука, яка має назву уфологія. Вона займається збором і систематизацією матеріалів та повідомлень про появу НЛО. Станом на 1997 рік в ООН знаходилося 70 тис. фотографій та 120 документальних сюжетів про НЛО. За останні роки цей запас значно поповнився, бо повідомлення про НЛО дедалі частішають. Що ж це за вогики, які мерехтять на зоряному небі?

Деякі вчені стверджують, що причини появи НЛО слід шукати у незвичній поведінці Місяця, у світловій рефракції, у зірках і навіть в еволюції Венери. Зовсім недавня версія – випробовування секретних зразків військової авіації, що розроблялися ЦРУ в інтересах Пентагону. Але всі ці версії не підтверджуються, бо суть справи не в звичайних енергетичних процесах, а в тому, що НЛО керує якимсь розумна сила.

Розглянемо цей феномен детальніше. Коли уфологи систематизували всі явища, пов'язані з НЛО, то поділили людей, котрі зустрічалися з ними, на чотири категорії:

Перша з них – це вразливі люди, котрі під дією загального ажіотажу та від прочитаного настільки перейняли отриману інформацією, що їм це просто привиділося.

Друга категорія – це люди, котрі прагнуть слави та популярності, тому свої історії вигадали, щоб «засвітитися» в засобах масової інформації.

Третя категорія – це психічно хворі люди.

І четверта – це люди, котрі насправді бачили ці явища й до жодної з трьох попередніх категорій не належать. Вони складають тільки 5-10 % від усіх повідомлень.

Звичайно, ми не будемо зупинятися на перших трьох групах людей, а детально розглянемо саме четверту категорію.

Контакти людей із НЛО вчені поділяють на три види.

1. Коли людина бачила об'єкт у небі на відстані.

2. Коли особа спостерігала приземлення літаючого об'єкта.

3. Коли відбувалось телепатичне спілкування з «інопланетянами».

Християни запитують: «Чи справді вони – посланці якогось іншого світу?». Без сумніву, так, адже є два світи: світ добра та світ зла, світ ангелів і світ демонів. Звернемося до Біблії, оскільки це єдине джерело пізнання істини: «До Закону й свідоцтва! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої!» (Ісаї 8:20). Звичайно, у Святому Письмі ви не знайдете таких термінів, як НЛО, літаючі тарілки, але ви знайдете особливі ознаки, які говорять про наближення кінця світу. У Євангелії від Луки знаходимо пророцтво Христа: «І будуть... жакливі події, і будуть великі ознаки з неба» (21:11).

Крім цього, у Вічній Книзі є безліч описів зустрічі Бога з людьми або зустрічі людей з Божими посланцями – святыми ангелами. Порівняємо зустрічі Бога та ангелів з людьми із зустрічами людей з НЛО.

ОТЖЕ, П'ЯТЬ ВАЖЛИВИХ БІБЛІЙНИХ ПРИНЦИПІВ

1. Божі посланці ніколи не вступають в контакт з людьми анонімно, а завжди повідомляли своє ім'я.

Наприклад, про зустріч Мойсея з Богом написано: «І сказав Бог Мойсеєві: "Я Той, що є". І сказав: "Отак скажеш Ізраїлевим сином: Суцний послан мене до вас"» (Вих. 3:14). Через 15 століть Бог з'явився гонителів християн Савлу: «А він запитав: Хто Ти, Господи? Він же відповів: Я – Ісус, Якого ти переслідуєш» (Дії 9:5).

Зустрічаючись з Богом, людина завжди знала, з Ким має справу. Проте невідомі з НЛО ніколи не називали свої імена, а коли їх запитували, давали нечіткі відповіді.

2. Бог та ангели ніколи не вступали в контакт із людиною без причини та завжди повідомляли про мету свого спілкування.

Читаємо у Святому Письмі: «І обернувся до нього Господь, і сказав: "Іди з цією своєю силою, і ти спасеш Ізраїля з мідянської руки. Оце Я послав тебе"» (Суд. 6:14). «І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?» А я відказав: "Ось я, – пошли Ти мене!"» (Ісаї 6:8).

Гуманоїди ж ніколи відкрито не говорили про мету свого візиту. Місця, де вони найчастіше приземлялись, на 75% незаселені або малозаселені, а пора доби – переважно пізній вечір або ніч. Така поведінка наштовхує на думку, що їм є що приховувати.

3. Зустрічі з ангелами ніколи не шкодили людині (за винятком випадків,

коли це була кара за гріх – тоді про причину покарання прямо повідомлялось).

А шкода від зустрічі з НЛО – очевидна та руйнівна. Роками науковці спостерігали за станом людей, котрі пережили телепатичний контакт із гуманоїдами. Виявилось, що 95% випадків спілкування з НЛО закінчувались параноєю та шизофренією, часто люди закінчували життя самогубством від нескінченних голосів, привидів та снів. Із цими людьми траплялися неймовірні речі: їх не слухались телефони, вмикався сам по собі телевізор.

Крім того, місця, де приземлялись невідомі літаючі об'єкти, мали високу радіоактивність, і в людей з'являлися онкологічні пухлини різних органів та рак шкіри, у багатьох змінювався хіміко-біологічний склад крові, траплялися паралічі, повна чи часткова втрата пам'яті (амнезія).

Варто зазначити, що багато дослідників, які в 1980-і роки займалися пошуком інших світів у Всесвіті, трагічно загинули за загадкових обставин. Дослідник Тімоті Гуд наводить такі дані: всесвітньо відомий американський астроном Морріс Джессап, що написав кілька бестселерів про розумне життя за межами нашої Землі, зненацька покінчив життя самогубством. Інший відомий професор Джеймс Едвард Макдональд, котрий багато років очолював Інститут фізики атмосфери Землі й вивчав невідомі аерокосмічні об'єкти, застрелився під час прогулянки. Раптова смерть спіткала й Едварда Руппеля – керівника проєктів із вивчення невідомих літаючих об'єктів у небі над США у віці всього 37 років. І цей список, за словами Тімоті Гуда, можна продовжувати далі.

Отже, запитаємо себе: Чи може таке творити Бог? Ні, бо Він є Богом здоров'я, радості та надії, а не тим, хто приносить хвороби, психічні розлади та самогубства.

4. Люди, з котрими Господь вступав у контакт, зберігали здоровий глузд.

Вони бачили, запам'ятовували і потім записували: «І було мені слово Господнє, говорячи: Що ти бачиш, Єреміє? А я відказав: Я бачу мигдалеву галузку» (Єрем. 1:11). «Сталося Господнє слово до Єзекіїля... І побачив я...» (Єзек. 1:3, 4). Івану Богослову Господь говорить: «Отже, напиши, що ти побачив, і те, що є, і те, що має статися після цього» (Об'явл. 1:19).

Однак люди, що пережили зустріч з НЛО, часто не можуть згадати подій свого минулого і не пам'ятають, що з ними відбувалося.

5. Бог чи Його вісник завжди пояснювали людині незрозуміле.

Бог був зацікавлений у тому, щоб розвіяти найменші сумніви: «І стало-

МОЕ СЧАСТЬЕ РОДИЛОСЬ ДО МЕНЯ

А. Прокопов

Само мое появление на свет Божий было, казалось, счастливой случайностью. Если, конечно, можно назвать события тех времен счастливыми. Ведь родился я в самый разгар войны – в 1943 году. Отца моего, по словам матери, забрали на войну сразу же после объявления мобилизации. Часть, в которой он воевал, попала в окружение где-то под Харьковом. Отец был тяжело ранен. Боевые товарищи несли его на себе, и им удалось добраться к своим. Отец попал в госпиталь, потом был отправлен на восток. По пути следования вражеские самолеты разбомбили эшелон с ранеными. Отец остался жив по воле Божьей. Боясь остаться за линией фронта, он начал пробираться в тыл и вскоре оказался в тех местах, откуда ушел, на фронте. Мать вспоминает, каким он был, когда появился дома: лицо землистого цвета, рука перебита, в нескольких местах гноящиеся раны, вши сыплются. Она начала его лечить. А в августе 1942 года в город Моздок и село Виноградное, где жили мои родители, вошли захватчики. Трудно представить, что чувствовал советский солдат, когда в его доме расквартировали оккупантов.

Однажды немецкий офицер приказал отцу вымыть его легковую машину. «Шнеллер, русс зольдат, или тебя

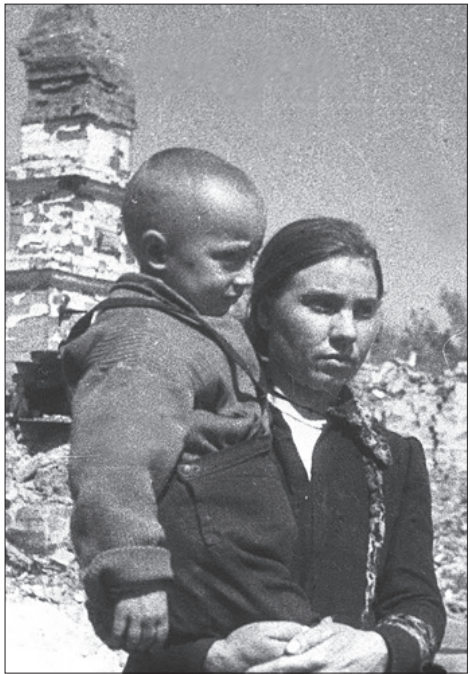
«На Тебя оставлен я от утробы; от чрева матери моей Ты – Бог мой» (Пс. 21:11).

пуг-пуг». Правая рука у отца все еще была в гипсе, а воду надо было доставать из колодца. И вот левой рукой он крутил ручку, подтягивая ведро, но чтобы вытащить, его ведь еще надо было перехватить. Одной рукой сделать это невозможно: ведро каждый раз обрывалось и с грохотом падало вниз. Это забавляло немцев, и они дружно смеялись. Здесь же, ни жива ни мертва, стояла мать с двухлетним сыном на руках. После многих неудачных попыток офицер приказал своим солдатам поставить отца к стенке и расстрелять. Мать бросилась к нему, умоляя пощадить раненого, но офицер, рассвирепев, отшвырнул ее в сторону. Тогда она со своим дитем встала к стенке рядом с мужем и закричала: «Расстреливайте всю семью!». И тут в небе появились наши самолеты, немцы бросились к своим машинам, мотоциклам и уехали. 3 января наши солдаты освободили город Моздок и село Виноградное. Отца подлечили и снова отправили на фронт. Больше он к нам не вернулся. А 23 мая 1943 года родился я. Так что мое счастье родилось еще до меня по воле Божьей.

В моей жизни было много чудесных случаев. Я хочу рассказать о самом ярком из них. Я очень хорошо помню это событие, хотя мне было тогда всего три года и три месяца. Это случилось летом 1946 года. Наш дом стоял у самого берега реки Терек. Летом Терек обычно разливался, так как в горах таяли снега. По реке плыли вывороченные с корнем деревья, вода была очень грязная. Мать, помню, мазала глиной дом и строго-настроено наказала нам с 5-летним братом не ходить на Терек. И мы вначале играли под деревом акации, потом бегали в пыли, вымазались и решили помыть ноги в Терек. Помню, как я

поскользнулся на берегу, упал, и быстрый поток понес меня. Мелкие камушки царапали спину. В рот затекала грязная вода, и я так плотно сжал зубы, что потом их не могли разжать. Это все я помню. И помню, что шумело в ушах от движущихся камней, а потом – тьма. Позже мать рассказывала, что у нее от волнения разрывалось сердце: не пошли ли дети к Тереку? Она бросила свою работу, побежала и спросила у ребятшек: «Не видели Валу и Шурика?» Те сказали: «А ваш Шурик, тетя, утонул, а Валя хотел достать, но сам воды нахлебался и теперь боится, что вы его будете ругать».

Мать в ту пору еще ждала отца с войны, не все же сразу в 45-м вернулись после Победы. «Не сберегла сыновей, не усмотрела! Нет ни одного, ни второго. Как жить буду?» Она бежала вниз по течению и, ничего не помня от горя, бросилась в воду. Наверно, Богу было угодно, что именно в тот момент, когда мать хотела свести счеты с жизнью и была по грудь в воде, что-то ударило ей о ногу. Она опустила в воду руки и достала безжизненное тело своего младшенького сыночка. Вынесла на берег, положила. Собрались люди, кто-то побежал за фельдшером Марией Калистратьевной. По селу уже разнеслась новость: Шурик утонул, мать вытащила, а он мертвый. Долго откачивали, изо рта шла грязная вода, потом кровь, пульс не прощупывался. Отнесли домой, накрыли одеялом. Плач, причитания. Фельдшер сказала: «Очень долго пробыл под водой, не помочь». Но, наверно, Господу Богу было угодно, чтобы мое сердечко сделало слабенький удар – и бьется до сих пор. Много еще испытаний пришлось мне пережить. Но, слава Богу, живу сам и помогаю другим.

ся, коли я, Даниїл, бачив те видіння, і шукав значення його, ось став передо мною ніби муж. І почув я поміж берегами Улаю людський голос, що кликнув і сказав: "Гавріїле, виясни йому це видіння!"» (Дан. 8:15, 16). «І заговорив я вдруге, та й до нього сказав: "Що це за дві галузки оливок, що через дві золоті рурки виливають з себе золото?" І сказав він до мене, говорячи: "Хіба ти не знаєш, що це?" А я відказав: «Ні, пане!» І він сказав: "Це два Помазанці, що стоять перед Господом всієї землі!"» (Зах. 4:12-14).

Щодо візитів НЛО, то чим більше цей феномен досліджують, тим більше виникає запитань.

Ми розглянули 5 біблійних принципів щодо зустрічей Бога та Його посланців із людьми. Випадки з НЛО не відповідають жодному з них. Отже, вони не можуть бути Божими посланцями. Бог попереджає нас через Святе Письмо: «Щоб нас не перехитрив сатана, бо його задуми нам добре відомі» (2 Кор. 2:11). Так, це вісники з іншого світу – матеріалізовані сили зла, агенти сатани, яких треба остерігатися. Не обманюймося щодо їхнього сйва, бо написано: «І не дивно, бо сам сатана видає себе за ангела світла» (2 Кор. 11:14).

Сатані байдуже, вірять в нього чи ні. Для нього найголовніше, аби йому підкорялись і виконували те, що входить у його плани.

Він інтригує, намагаючись викликати довіру, але межі для дозволеного дослідження визначає сам: «Його прихід – за сприяння сатани – буде з усякою силою, ознаками, фальшивими чудами, з усякою оманю неправди для тих, які гинуть, бо любові до правди вони не прийняли, аби спастися» (2 Сол. 2:9, 10).

Навіщо йому це потрібно? Це можна зрозуміти з реакції тих, хто пережив зустріч із НЛО. Минув той час, коли сатана з'являвся з рогами, копитами та хвостом. Відтоді, як почався бурхливий розвиток техніки та комп'ютеризації, він почав з'являтися верхи на новітніх технічних засобах. Диявол не міняє своєї мети, а тільки підходить та методи її досягнення. Його метою завжди було:

1. Залякати. Показати високі технічні досягнення, блискавичні швидкості, появу та зникнення з поля зору. Його мета – викликати страх. Коли воля людини паралізована, тоді вона відкрита для диявольських маніпуляцій, з нею можна вчинити все, що завгодно. Тоді ворог починає другий етап.

2. Пропонує ілюзорний вихід. Він простягає руку допомоги від цивілізації, яка нібито пішла далі в розвитку, справляючи сильне враження своїми знаннями та можливостями, але мало хто замислюється, кому ця рука належить? Куди вона заведе людство? Неодноразово вислов-

лювалася думка, що це, мабуть, наші «селенські друзі», котрі можуть допомогти Землі впоратися з її проблемами. Сатана дуже вміло пропонує альтернативу Другому приходу Христа. Він каже: «Не Христос, а прибульці можуть вирішити проблему смерті та хвороб». Колиш він пропонував Ісусу: «Отож, коли Ти поклонитися переді мною, то все це буде Твоїм!» (Луки 4:7). Він дає дещо, щоби забрати все! Дає щось незначне, а забирає свободу, роблячи волю цілком залежною, і в результаті провадить до вічної загибелі.

Що ми, християни, повинні пам'ятати, зустрічаючи людину, котра зійшла з правильного шляху? Досвідчений апостол Павло радить, що кожен має бути «такий, що з лагідністю наставляє противників, чи не дасть їм Бог покаяння, щоб пізнали істину і вирвалися із тенет диявола, що їх зловив живцем, аби вони виконували його волю» (2 Тим. 2:25, 26).

Людина так створена Богом, що вона не може ні в що не вірити. Тому з наближенням кінця сатана все частіше буде використовувати цю потребу людини для своїх цілей.

Ми не можемо вивчити та знати всі подробиці сатани, та щоденно вивчаючи оригінал – Боже Слово, зможемо відрізнити Істину від фальсифікату ворога.

Варто взяти близько до серця!

«Не вбивай! Не чини перелюбу! Не кради!» (Вих. 20:13-15).

Життя на планеті Земля коштує мізерно мало. Щовечора ми бачимо на екранах телебачення (або на каналі новин, або в кримінальній хроніці), як знищують життя. Фотографії мертвих тіл зазвичай публікуються в кожному щотижневому журналі новин. А оскільки це так поширено, ми майже не боїмося крові, жорстокості або недбалого ставлення до життя, яке сягнуло масштабів епідемії. Люди часом запитують: невже Богові нема до цього діла?

Життя на Землі насправді нічого не варте, навіть коли його не знищують. Цінність людської індивідуальності постійно знижується – її бомбардують аморальною чуттєвістю через рекламу, паради найкращих хітів та інші незліченні способи. Усе зведене виключно до тіла, не йдеться вже ні про людську совість, ні про свідомість людини. І знову люди запитують: до чого це все?

Проте життя дуже дороге, дивовижно дороге! Страждають навіть багаті. А як же бідна людина? Вона лягає ввечері спати голодною, не знаючи, як вийти зі складної ситуації і подолати злидні. Не дивно, що злочинство стало звичайним способом життя безлічі людей. Воно більше, ніж присвоєння чужих речей. Крадіжка простежується в отриманні посад, вона добирається до репутації і наздоганяє людей біля каси в супермаркеті.

Однак Богові не все одно! Він бачить наше важке становище і виявляє співчуття і розуміння, виховуючи в нас почуття власної гідності. Життя має найбільшу цінність! Воно – більше, ніж процес циркуляції крові в артеріях і венах. «Хто ми, доки перебуваємо в цьому тілі?» – ось у чому питання. Наш душевний біль – це не якийсь другосортний роман, на зразок тих, якими переповнені полиці книжкових магазинів. Ми – реальні люди, а реальність там, де живе Бог. Розуміючи і приймаючи Його, ми приймаємо реальність. Тоді ми будемо цінувати оточуючих нас людей, адже їхнє життя безцінне. Ми знаємо, що і наше життя має значення, тому перестанемо дивуватися.

Ось що значить бути виведеними з рабства, такого виду рабства, яке знецінює життя, доки воно не починає коштувати менше, ніж зусилля, спрямовані на його збереження. Це свобода – зустрітися віч-на-віч з найгарнішою реальністю, яку тільки може знати людство: Бог – наш Отець і Він хоче, щоб ми були Його друзями! Ми можемо пізнавати його, і знаючи Його, дивимося на себе так, як Він дивиться на нас. Будемо ж любити один одного, як Він полюбив нас!

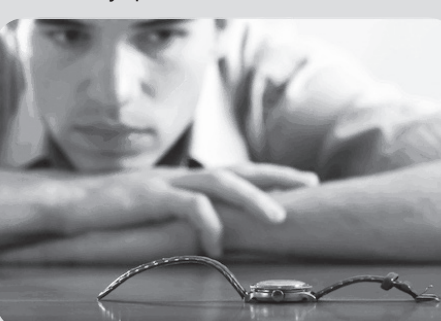

В очікуванні змін

Одного разу учень запитав мудреця:

– Чи довго чекати змін на краще?

– Якщо чекати, то довго! – відповів мудрець.

Дев'ята заповідь

«Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!» (Вихід 20:16).

Одного погожого ранку восени 1870 року менеджер великої залізничної компанії у східній частині Сполучених Штатів був у край здивований, прийнявши відвідувача – свого конкурента.

Не гаючи часу на формальності, гість намалював схему, за допомогою якої вони могли обманути й усунути з бізнесу спільного конкурента. У результаті взаємовигідної угоди обидві компанії отримали б для себе додатковий прибуток у кілька мільйонів доларів.

Менеджер відразу відсунувся від столу і промовив:

– Сер, ми не працюємо подібним чином. Я впевнений, що містер Вандербілт (власник компанії) не схвалив би цього.

– Гадаю, не варто турбувати літнього джентльмена з цього приводу, – вів далі гість. – До речі, хіба я не сказав, що на ваше ім'я виписаний чек на десять тисяч доларів, якщо ви вважатимете доречним прийняти його?

– Вибачте, – рішуче відповів менеджер, – для мене це не має значення.

– Гм, я сказав десять тисяч? Мабуть, я обмовився. Насправді чек виписано на вдвічі більшу суму.

У цей момент адміністратор ще далі відсунувся від краю столу та здивовано подивився на свого співбесідника, котрий, помилково розцінюючи його реакцію, квапливо додав:

– Взагалі, тут може стояти сума і в 30 тисяч доларів.

Скочивши на ноги, менеджер голосно закричав:

– Ідіть геть із мого офісу! Забирайтеся негайно, негіднику, або я викину вас звідси!

Правда и ложь

Правда горька, но плоды ее сладки.
Эффенди Капиев

Порой ложь так тесно смыкается с правдой, что в оставшейся между ними щелчке невозможно жить.

Ежи Лец

Ложь – это дерзость перед Богом и трусость перед людьми.

Мишель де Монтень

Язвы мира – ложь и все ее аксессуары, проявления и последствия.

А. Н. Иванов

У греха много орудий, но ложь – это рукоятка, которая подходит к любому из них.

Оливер Холмз

Лгать – это прыгать с крыши ночью.

Афганское изречение

Ложь порождает ложь.

Талмуд

Обман – это бумеранг, который всегда возвращается.

Алексей Батиевский

Честь – это честность во всем.

Андрей Лаврухин

Честность – способность заглянуть дальше собственной корысти.

Александр Круглов

Честный и бесчестный человек познаются не столько из того, что они делают, сколько из того, чего они желают.

Демокрит

Люди кичатся тем, что они не лгут: но неспособность ко лжи еще далеко не любовь к истине.

Фридрих Ницше

Праведник ненавидит ложное слово, а нечестивый срамит и бесчестит себя.

Библия Пр.13:5

БІЛЬШЕ НІЖ САМЕ ЖИТТЯ

Лоран Уэйд

Після того як гість вийшов, увійшов секретар, який мимоволі чув усю розмову. Він побачив свого боса, який, сидючи за столом, витирав піт із чола.

– Сер, – промовив він, – у мене просто немає слів, щоб передати вам, як я пишаюся вашим учинком!

– Не кажіть мені цього, – відповів бос, узявши його за руку. – Чесно кажучи, я мав вигнати його звідси набагато раніше. Він майже підібрався до моєї ціни.

Що ви думаєте з цього приводу? Чи правда, що кожний із нас має свою ціну? Скільки коштує ваша чесність? Чи погодилися б ви продати її за 30 тисяч доларів?

Давайте будемо чесними: за певних обставин багато людей продалося б навіть за меншу ціну.

МИ ВСІ ЦЕ РОБИМО, ЧИ НЕ ТАК?

Чи вдаємося ми до обману, – щоб уникнути труднощів? «Вибачте, будь ласка, містере Хендлі. Ми не могли виконати вашого замовлення, бо зламалася наша обметувальна машина». (Насправді, ми про це просто забули.);

– щоб не ранили чиїхось почуттів? «Дякую, що ви принесли ці булочки. Вони дуже смачні». (Ми скуштували одну, а решту віддали птахам.);

– щоб заощадити гроші? «О ні, пане митний інспекторе, ми нічого не купували, подорожуючи за кордоном». (Придбали лише кілька срібних тарілок. Вони лежать тут, під рушниками.);

– щоб одержати кращу оцінку? «Я справді написала курсову роботу, докторе Шиверс, але в той момент, як збиралася скопіювати її на диск, нам відключили електрику». (Сучасна версія історії: «Її з'їв мій собака».).

Стривайте! Ми ж говорили про обман, який мав би знищити залізничну компанію конкурента. Це ж не те саме, що згаданий безвинний обман. Такі маленькі повсякденні ухиляння від правди – хіба це щось значуще?

Англіканський священик Джозеф Флетчер мав намір розвивати цю ідею. Він сформулював етичну систему, котра мала б узаконити більшу частину «загальноприйнятого» обману. У своїй відомій «Ситуаційній етиці» Флетчер навчав, що «правильний» учинок у кожному окремо взятому випадку залежить від ситуації. Джозеф Флетчер стверджував, що навіть нахабний обман може бути виправданий, якщо людина мала правильні мотиви.

Нескладно зрозуміти, чому подібний спосіб мислення вплинув на мільйони людей. Популярні вигадки, породжені ідеями Флетчера, зробили неправду не лише соціально прийнятною – багато людей вважає її навіть необхідною.

ПРОБЛЕМИ, ПОВ'ЯЗАНІ З НЕПРАВДОЮ

Неважко виявити, що Біблія різко суперечить цій слизкій етиці. Цар Соломон каже: «Уста брехливі – огида у Господа» (Прип. 12:22). Огида – це завжди щось неприємне й відразливе.

Апостол Павло висловлює цю думку не менш виразно. Він прирівнює брехунів до тих, хто «зневажає батька й матір», до «вбивць», «розпусників» і «викрадачів людей» (1 Тим. 1:9, 10). Він вважає їх «беззаконними і нестриманими» (текст 9). Книга Об'явлення приєднується до цих слів, застерігаючи: «Той, хто чинить гідоту й неправду», не ввійде до Божого вічного міста (Об'явл. 21:27).

ЧОМУ МИ ПОВИННІ ГОВОРИТИ ПРАВДУ?

Що ж поганого в тому, щоб іноді сказати неправду? Чому Біблія так наполегливо закликає говорити правду?

Розглянемо такі положення:

1. Неправда руйнує свободу й гідність наших жертв, бо завжди пов'язана з маніпуляцією. Кажучи комусь неправду, ми відбираємо в нього можливість обирати, вирішувати й формувати думку, засновану на точній інформації. У такому випадку ми поводимося з людьми нешанобливо, як з об'єктами обману заради наших егоїстичних цілей.

2. Неправда шкодить особистій свободі людей, які використовують її, бо вони швидко заплутуються в липкому павутинні власного обману й маніпулювання. Авраам Лінкольн сказав: «Жодна людина не має настільки хорошої пам'яті, щоб бути досконалим обманщиком». Тим, хто каже правду, не треба напружуватися, щоб уникнути пасток, які самі собі розставили. А неправдомовці мають копати все глибше, якщо й далі продовжують казати неправду, намагаючись приховати свій обман.

3. Неправда руйнує довіру. Іноді вдається ввести людину в оману, але ненадовго. Недовіра й підозра зростають у геометричній прогресії, коли обман виявляється. Ніхто не може довіряти обманщикам. Нікого так не підозрюють, як неправдомовців. Обманщикам притаманно не довіряти іншим людям, адже вони судять по собі.

4. Неправда завдає шкоди почуттю власної гідності обманщика. Навіть якщо вдається на деякий час ввести в оману інших людей, набагато важче обманути самого себе. Я можу замилювати комусь очі, але тим самим завдаю серйозної шкоди собі, оскільки усвідомлюю, що я ошуканець і лицемір.

5. Обман руйнує наші стосунки з Богом. Комусь це може видатися найменшою втратою у спробі вирішити проблеми. Утім, урешті-решт, ефект від такої поведінки буде найбільш руйнівним.

«Я ТОЙ, ЩО Є»

Люди «запитують мене: яке ім'я Його? – каже Мойсей. – Що я скажу їм?» (Вихід 3:13).

«Еґ'є ашер Еґ'є, – промовив голос із палаючого куща. – Я Той, що є... Отак скажеш Ізраїлевим синам» (текст 14). Промовляючи ці слова, Бог ідентифікував Себе за допомогою Своєї основної характеристики: Він Той, Хто існує вічно.

Апостол Іван пише, що «на початку... Слово», Котре було Богом, уже існувало (Івана 1:1). Текст не вказує, «на початку» чого, оскільки це не має значення. Також він не пояснює, коли з'явився «початок», – це теж у даному випадку не суттєво. Що б це не було, воно має свій початок, однак не Бог. Коли б що не з'явилося, Бог уже був там. Він самодостатній, незмінний, вічносущий.

«Емет» – єврейське слово, що найчастіше перекладається як «істина». У повсякденному мовленні «істина» стосується фактів. «Я кажу вам істину» – означає, що я кажу вам відомі мені факти. Однак біблійна ідея «емет» – не просто чиєсь сприйняття речей, а внутрішня сутність речей, тобто якими вони є. Це не просто те, що ми кажемо, а те, що є.

Псалом 31:6 посилається на Бога «емет», Бога істини (див. також Єрем. 10:10). Це означає не лише те, що Він Бог, Який говорить істину. Він – Істина, тобто сама реальність. Будь-яка інша реальність походить від Нього і запозичена в Нього.

Ісус сказав про диявола: «Той... в істині не встояв, бо нема в ньому істини. Коли говорить неправду, тоді своє говорить, бо він неправдомовець і батько неправди» (Івана 8:44). Неправда – повна протилежність сутності Бога. Вона направлена проти Бога, і, потураючи їй, ми усуваємо Господа істини з нашого життя. Якщо ж ми продовжуємо практикувати цю звичку, то поступово стираємо Його образ із наших душ.

ЧАС ВЕЛИКОГО ОБМАНУ

Ісус застерігав, що наближається час, коли мільйони людей будуть переможені найвитонченішим обманом, який будь-коли знало людство. Релігійні лідери, володіючи величезною силою переконання, «будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних» (Матв. 24:24; див. також 2 Івана 7). Ми називаємо це рухом «антихриста», бо від початку місія Ісуса полягала в тому, щоб розповідати людям Істину про Бога (Івана 18:37).

Апостол Павло також говорить про глобальний обман наприкінці часу. Зверніть особливу увагу, чому цей обман призведе до загибелі багатьох людей. Антихрист, «син погібелі» (2 Сол. 2:3), прийде «з усякою силою, ознаками, фальшивими чудесами, з усякою оманною неправдою для тих, які гинуть, бо любові до правди вони не прийняли, аби спаситися» (вірші 9, 10).

Чому ж мільйони людей будуть зведені останньою великою спокусою? Тому що вони не полюбили правду.

У дев'ятій заповіді ми бачимо, що повеління «Не свідкуй неправдиво!» вимагає від нас любові до Істини. Не достатньо просто перестати говорити неправду. Ми повинні полюбити правду. Чи замислювалися ви над тим, що це означає? Що роблять люди, які люблять правду?

Якщо ми любимо Істину, то будемо шукати її. Ми знайдемо час і докладемо неохідних зусиль (див. Івана 5:39). Щоденне вивчення Біблії та молитва про її розуміння стануть невід'ємною частиною нашого життя (див. Дії 17:11). Подібно до автора псалмів, ми молитимемося: «Провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене» (Псал. 25:5).

Ісус – Істина (див. Івана 14:6). Усе Його життя було відкриттям Істини про Бога (див. Івана 18:36, 37). Отже, якщо ми любимо Істину, то будемо вивчати значення Його слів і вчинків.

Якщо ми любимо Істину, вона буде перетворювати наше життя. Біблія ясно говорить: насправді ніщо не можна вважати істиною, доки вона не змінить нашого життя (див. Гал. 5:7; Римл. 2:8).

І, нарешті, якщо ми любимо Істину, то будемо прагнути ділитися нею. Одного разу побачивши красу Істини та відчувши її силу (див. 1 Петра 1:22), ми будемо захоплюватися нею і для нас стане природним ділитися нею.

Ісус сказав, що місія Його життя полягала у свідченні про Істину (див. Івана 18:37). Залишаючи Землю, Він доручив усім Своїм послідовникам свідчити від Його Імені, щоби виконати це завдання (див. Дії 1:8).

Новий формат

**ПОЗНАЄМ
ИСТИНУ**
понеділок 20:00

Параметри налаштування супутникового телеканалу "Надія":

Канал: Nadiya TV
Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх.д.
Частота прийому: 12.284 МГц
Поляризація: V, FEC 3/4
Швидкість потоку: 27.500 Мбіт / с

ЦІЛОДОВО

Дивіться програми
телеканалу "Надія"
в кабельних мережах України,
а також в мережі **Інтернет**
24 години на добу
7 днів на тиждень на сайті

www.hope.ua

Телефони гарячої лінії:

☎ 0 800 50 157 80
life:) (093) 50-157-80
MTC (066) 707-00-05
KIBISTAR (098) 707-00-05

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання та пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line
на сайті **www.bibleschool.com.ua**

**Ваші пропозиції,
побажання, зауваження
надсилайте на адреси:**

 contact@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

 contact-hope

**Телеканал залишає за собою право внесення змін в ТВ- програмі.*

...є Любов.
Політ лебедів

Історія кохання і життєвий шлях з Богом
Володимира та Людмили Солдатенко.

Адвентисти

Фільм режисера Мартіна Доблмайера з телекомпанії PBS. Відзначений премією "Габріель" - однієї з провідних медіа нагород за «погляд, спрямований на цінності суспільства і людства».

Мова: українська, російська

Замовити диски
Ви можете за телефонами
гарячої лінії або за адресами:

zakaz@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

Нам пишуть

Уважаемая редакция! Я люблю вашу газету и перечитываю каждый ее номер. Она оправдывает свое название: в ней действительно есть сокровище мудрости, советов и наставлений, а еще много прекрасных стихов. Иногда я тоже пишу и поэтому решила выслать вам одно из своих стихотворений. Надеюсь, что оно понравится читателям.

Люби других

Себя любить нам тоже надо,
Других – не меньше, чем себя.
Нам легче одолеть преграды,
Врагов прощая и любя.

Прощать врагов, конечно, сложно,
Еще труднее их любить,
Но с Божьей помощью возможно
Обиды прошлые забыть.

Они нам жизнь отягощают
И не дают спокойно спать.
Бог согрешающих прощает,
Если способны те прощать.

Нам чашу горьких испытаний
Порой приходится принять
И в час мучительных страданий
Характер, волю закалять.

А если вдруг случится горе –
Проси поддержки у Христа
И подчиняйся Его воле,
Чтобы исполнилась мечта.

Мечта, которой нет чудесней,
О жизни вечной со Христом.
Нельзя терять нам связи тесной
И с Сыном Божиим, и с Отцом.

Но мало одного желанья,
Грехов разрушить надо власть,
Ведь без любви, без покаянья
В обитель Божью не попасть.

А если мы грехов сплетенье
Разрушим волею Христа,
Тогда придет к нам, без сомненья,
Отчизны вечной красота.

Любовь СУРМИЕВИЧ,
г. Запорожье

Ганнусю, твоя нирка працює!»

Л. Буряк,
Н. Ластюк,
м. Одеса

18 липня 1965 року в далекому Якутську в сім'ї Шведових народився хлопчик. Дитина як дитина, якби не одне «але»: він народився з однією ниркою.

Десь у 8-му класі хлопчик займався плаванням, застудився, єдина нирка запалилася, і це поступово переросло у хронічний гломерулонефрит. При цьому захворюванні нирка поступово втрачає свої функції, простіше кажучи, стискається. Після школи Андрій вступив до Саратовського вищого військового льотного училища. При цьому щоразу, коли потрібно було проходити медкомісію, хлопець здавав чужі аналізи.

Таким чином, вступив, закінчив і почав працювати – здійснювати польоти. Ще до вступу до льотного училища Андрій познайомився зі своєю майбутньою дружиною Ганною. Коли вона дізналася про його хворобу, це не тільки не зупинило її присвятити життя коханій людині, але й зміцнило в цьому рішенні. Після закінчення училища подружжя Шведових було направлено на службу в Ташкент, там народилася дочка Тетяна. Пізніше народився син.

Звісно, служба військового льотчика складна і небезпечна. Проте часто у скрутному становищі Господь бере і рятував Андрія через щирі та ревні молитви його дружини. Він пережив багато досвідів Божого втручання, але тоді не надавав значення Тому, Хто стоїть за всіма цими подіями. Підступний гломерулонефрит усе частіше давав про себе знати. При загостренні хвороби Андрій проходив різне лікування, часто їздив у санаторії. Проте його єдина нирка продовжувала «зсихатися».

Напередодні фатальних подій він знаходився в Трускавецькому санаторії. В один з вечорів відчув нездужання, почала паморочитися голова, нудило. Андрій терміново вирушив до Івано-Франківська, здав аналіз: креатинін – 1000 одиниць. Такий результат свідчив, що функція нирок серйозно порушена і почалася інтоксикація організму. Допустима норма креатиніну у здорової людини 100 – 140. З показником 600 хворі вмирають. Необхідно було терміново вжити заходів, адже смерть могла настати в будь-яку хвилину. Від нормального розміру нирки у Андрія залишалося усього 10%.

Дочка Тетяна без вагань заявила: «Тату, не переживай, я дам тобі свою нирку». Та коли дізналися, що дівчинка

стане інвалідом на все життя і не зможе народжувати, Андрій запротестував. Усі члени сім'ї схилилися перед Господом на коліна, благаючи про допомогу та Боже керівництво в цій критичній ситуації.

Вночі Андрій знепритомнів. Ганна, перелякавшись, схопилася з ліжка, побачивши чоловіка нерухомим. Їй здавалося, що він помер. Божеволіючи від сильного потрясіння, вона почала кричати до Господа. Прокинувся переляканий син. Побігли викликати «швидку допомогу». Коли так страждає рідна людина – близькі готові все віддати, щоб їй стало легше. Ні секунди не вагаючись, Ганна вирішила, що віддасть чоловікові свою нирку для пересадки. Та оскільки вона не є кровним родичем, нирка могла не підійти. Але від Бога прийшла впевненість, що все буде добре.

Подружжя приїхало до Одеси і з хвилюванням очікувало дня операції, дуже складної і життєво важливої. Адже лікар, що займається пересадкою внутрішніх органів, повинен бути не тільки кваліфікованим трансплантологом, але й судинним хірургом. Подружжя Шведових впевнене, що такого грамотного, досвідченого і людяного лікаря послав їм Господь. Саме Він керував розумом і діями хірурга.

Операція відбулася 9 червня 2008 року. Протягом п'яти годин тривала операція Ганни. Післяопераційні болі були неймовірно сильними. Та крізь цей без-

перервний біль Ганна чітко відчувала присутність свого Спасителя. Коли вона лежала під крапельницею, поряд знаходилася дочка. Коли Таня кудись відійшла, Анна відчувала, що її руку тримає Чиясь невидима тепла і ніжна рука. Вона розуміла, що не спить і що це була рука Господа.

Нирка Ганни виявилася прекрасною, здоровою, та от судини – ламкими. Ніяк неможливо було вживити її в організм Андрія. Ганна в глибокому розпачі разом з донькою Танею схилилася в ревних молитвах до Бога. Страждаючи від нудоти, післяопераційного болю та слабкості, вона вимолювала у Небесного Отця життя і здоров'я коханого чоловіка. Молилися всі, хто знав про операцію, молилися рідні та близькі, молилися церкви в Івано-Франківську, Одесі та інших містах. Коли надії вже практично не було і нирку можна було просто викинути – лікаря раптом осяяла думка! Він розрізав ногу пацієнта, дістав звідти шматочок судини, прикріпив, і тут сталося диво – нирка почала функціонувати. Через десять годин після початку операції змучений і втомлений хірург вимовив тремтячим голосом: «Дивися, Ганнусю, твоя нирка працює!»

Цей досвід молитви допоміг Андрію та Ганні переосмислити все своє життя і своє служіння Богові. Тепер у них тільки одне бажання – бути ближче до свого Небесного Отця, шукати завжди тільки Його милосердної волі.

«Коли ж кому з вас бракує мудрості, хай просить у Бога, Який дає всім щедро і не докоряє; тож буде йому дано» (Якова 1:5).

МИСЛИТИ «ШИРШЕ»

Викладач університету звернувся за допомогою до сера Ернеста Резерфорда, ядерного фізика, президента Королівської Академії та лауреата Нобелівської премії з хімії. Він збирався поставити найнижчу оцінку з фізики одному зі своїх студентів, але той стверджував, що заслуговує найвищого бала. Обидва – викладач і студент – погодилися покластися на думку третьої особи, незацікавленого арбітра, яким і став Резерфорд. Екзамнаційне питання звучало так: «Поясніть, яким чином можна виміряти висоту будівлі за допомогою барометра». Відповідь

студента була такою: «Потрібно піднятися з барометром на дах будівлі, спустити його вниз на довгій мотузці, а потім підняти і виміряти довжину мотузки, яка і покаже точну висоту будівлі».

З одного боку, відповідь була повною і правильною, але з іншого – вона мала мало спільного з застосуванням знань у галузі фізики.

Резерфорд запропонував студенту спробувати відповісти ще раз. Давши йому шість хвилин на підготовку, він попередив, що відповідь має демонструвати знання фізичних законів. За п'ять хвилин студент так і не написав нічого в екзамнаційному листі. Резерфорд запитав, чому він нічого не пише, і той заявив, що у нього є кілька рішень задачі, і він просто вибирає краще.

Зацікавившись, Резерфорд попросив молодого чоловіка відповідати, не чекаючи закінчення відведеного часу. Нова відповідь на питання була такою: «Підніміться з барометром на дах і киньте його вниз, заміряючи час падіння. Потім, використовуючи формулу, обчисліть висоту будівлі».

Тут Резерфорд запитав свого колегу викладача, чи задоволений він цією відповіддю. Той, нарешті, здав-

ся, визнавши відповідь задовільною. Однак студент згадував, що знає декілька відповідей, і його попросили озвучити їх.

– Існує декілька способів виміряти висоту будівлі за допомогою барометра, – почав студент. – Наприклад, можна вийти на вулицю в сонячний день і виміряти висоту барометра і його тіні, а також виміряти довжину тіні будівлі. Потім, вирішивши нескладну пропорцію, визначити висоту самої будівлі.

– Непогано, – сказав Резерфорд. – Є й інші способи?

– Так. Є дуже простий спосіб, який, впевнений, вам сподобається. Ви берете барометр у руки і піднімаєтесь сходами, прикладаючи його до стіни і роблячи позначки. Порахувавши кількість цих позначок і помноживши їх на розмір барометра, ви отримаєте висоту будівлі. Цілком очевидний метод.

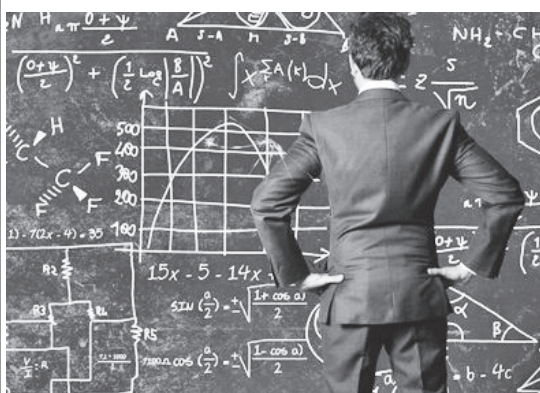
– Якщо ви хочете більш складний спосіб, – продовжував він, – то прив'яжіть до барометра мотузку і, розгойдаючи його, як маятник, визначте силу гравітації біля

основи будівлі і на його даху. З різниці між цими величинами, в принципі, можна обчислити висоту будівлі. У цьому ж випадку, прив'язавши до барометра мотузку, ви можете піднятися з маятником на дах і, розгойдаючи його, обчислити висоту будівлі по періоду прецесії.

– І нарешті, – закінчив він, – серед безлічі інших способів вирішення цієї проблеми кращим, мабуть, є такий: візьміть барометр з собою, знайдіть управителя і скажіть йому: «Пане управителю, у мене є чудовий барометр. Він ваш, якщо ви скажете мені висоту цієї будівлі».

Тут Резерфорд запитав студента, невже він справді не знає загальноприйнятого вирішення цієї задачі. Той зізнався, що знає, але вже ситий по горло школою і коледжем, де вчителі нав'язують учням свій спосіб мислення.

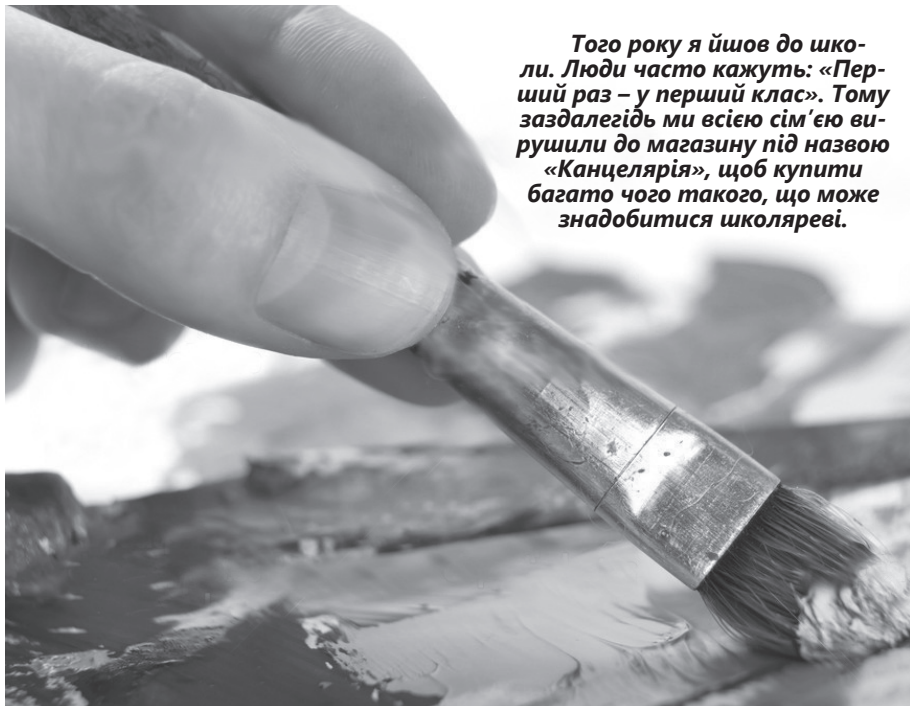
Студентом був Нільс Бор (1885 – 1962), датський фізик, лауреат Нобелівської премії 1922 року.

Нільс Бор

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ КАРТИНИ ВЕЛИКОГО ХУДОЖНИКА

Підготувала
Уляна Куцїй

Того року я йшов до школи. Люди часто кажуть: «Перший раз – у перший клас». Тому заздалегідь ми всією сім'єю вирушили до магазину під назвою «Канцелярія», щоб купити багато чого такого, що може знадобитися школяреві.

Коли моя мама розглядала полиці і стелажі магазину, вивчаючи уважним поглядом все, що там знаходиться, я помітив, як її очі зупинилися на чомусь великому, білому і прямокутному. Я навіть пам'ятаю розміри: 45×65 см. Це було полотно, готове до того, щоб на ньому малювати. Я забув вам сказати, що моя мама – художник. Вона часто говорить, що художник – означає «художити», тому що більшість справжніх художників жили погано і бідно. Проте я так не вважаю. Якщо людина написала хоча б одну картину у своєму житті, яка позитивно вплинула на іншу людину, то її можна назвати справжнім художником.

Прийшовши додому, мама взяла свій мольберт, закріпила полотно і, як на одному диханні, намалювала натюрморт. «Святкове чаювання», – назвала вона свій шедевр угорським, витягнувши коробку від праски, де були складені всі її тубики з фарбами. Поки мама розкладала фарби, я почав розглядати картину. Ось що я побачив: на святковому, накритому скатертиною столі стояв букет соняшників у керамічній вазі, два заварювальних чайника і найапетитніше – розрізаний торт. А на задньому плані – дві коробки, загорнуті в гарний папір і зав'язані стрічками з бантиками. І все це вказувало на наближення свята. Тільки одного я зрозумів не зміг: «Що може бути в цих коробках?»

А тим часом мама взяла пензля і почала малювати. Художники кажуть, що картини не малюють, а пишуть. Я з ними не зовсім згоден. Думаю, що вони пишуть тільки тоді, коли в куточку картини зображу-

ють свої ініціали, а все інше малюють. Минув день, і на полотні не залишилося жодного «білого» місця. «А тепер нехай сохне, – сказала мама, – промалювати дрібні деталі будемо через кілька днів». Я помітив, що вона так робить завжди: спочатку все малює дуже швидко, а потім довго возиться з деталями.

Через тиждень мама знову взялася за пензлі. Через деякий час картина була завершена! Усі мамині картини завжди виставлялися на невисоких шафах, а коли до нас приходили друзі або знайомі, вони купували те, що їм подобалося.

Минав час. Нам довелося переїхати з цієї квартири, у якій ми прожили майже сім років. Переїхала з нами вже відома і вам картина «Святкове чаювання». У новій квартирі вона самотньо стояла на новій шафі, поки одного разу не задзвонив телефон. Наш добрий знайомий – дядько Корольчук – запросив нашу сім'ю на день народження. Взагалі, «дядьком Корольчуком» назвав його я, коли був ще зовсім маленьким. А насправді його звать Іван Васильович. Він запросив нас у Тверську область, де він зараз живе, на своє 50-річчя. Мама подякувала за запрошення, і на вечірньому обговоренні батьки розглядали цю подію з різних боків.

– Це унікальна можливість побувати в кращих будинках Росії, – сказала мама.

– Люба, ти уявляєш, у скільки нам обійдеться така поїздка? – запитав у відповідь тато. І далі звучало багато подібних фраз, що стосуються фінансового боку питання. Та для мене ця розмова не була важливою, тому я і не слухав. Хочу зазначити, що

Іван Васильович – головний домоуправитель дачного комплексу однієї відомої нафтової компанії Росії та України. Знаю тільки, що фіранка на його кухні коштує 500 доларів і що будинок, у якому він живе, був побудований лише за місяць і обладнаний найсучаснішою технікою. Проте все, що най-найліпше у світі, – не в будинку домоуправителя, а у великому маєтку цієї компанії. Туди на вихідні приїжджають відпочивати начальники зі своїми сім'ями.

Наша сім'я вирішила не їхати, а просто передати картину «Святкове чаювання» на знак поваги. Дядя Корольчук теж поважав мого тата. Був час, коли ми жили в одному місті. Тато як хороший фахівець з комп'ютерів допомагав йому в багатьох справах. Але як сказати Івану Васильовичу про те, що ми не приїдемо? На щастя, наш шановний знайомий був розумною людиною. Він зателефонував знову, і розмова відбулася приблизно така:

– Я вас чудово розумію, поїздка справді буде дуже дорогою.

– Іване Васильовичу, – звернувся до нього мій тато, – моя дружина зробила для вас подарунок своїми руками, і ми б хотіли вам якось його передати.

– Вибачте за цікавість, а можна дізнатися, що це за подарунок?

– Картина.

Після цього слова дядько Корольчук мовчав кілька секунд, а потім продовжив:

– Справа в тому, що в моєму будинку всі стіни завішені картинами. Я вас дуже прошу, якщо можна, передайте ваш подарунок моїй старшій дочці. Нехай вона залишиться у неї. Мама була трохи засмученою. У її голові повторювалася фраза: «У моєму будинку всі стіни завішені картинами». Справді, картинами. Але якими? І тут у неї з'явилася ідея! Через короткий час «Святкове чаювання» перетворилося на біле полотно. Тато, якби бачив, звичайно, не дозволив би цього зробити. Ніхто з нас не знав задуму доти, доки ми не побачили результат. Зрештою під маминим пензлем з'явилося нове полотно, котре змінило рішення Івана Васильовича після того, як він його побачив. Ви запитаете: «Що ж там було намальовано?» Це була тінь від хреста. На ній були зображені речі, що належали найбільшій Людині, що жила коли-небудь на землі, – Ісусу Христу. На тині хреста лежав хітон, той, який римські воїни так і не розділили під час розп'яття, спис, цвяхи, терновий вінок – усе вказувало на ціну викуплення. Самого Ісуса на картині не було, але те, що там було намальовано, показувало Того, Хто пройшов через цвяхи, спис, терновий вінок і хрест. Проте найцікавіше те, що це полотно потрапило до рук дядька Корольчука практично через рік, а наступний день народження. А до цього картина за іронією долі передавалася з рук у руки. Деякий час вона перебувала в будинку пастора однієї невеликої церкви в тому місті, де проживала дочка дядька Корольчука. Я собі уявляю, як до нього заходили члени церкви, маючи можливість подивитися на картину і подумати про вічне.

І знову задзвонив телефон. Як ви здогадалися, це був Іван Васильович.

– Спасибі за картину, я вирішив її забрати до себе в Росію.

Серед безлічі картин на стінах знайшлося почесне місце для тієї, яка буде нагадувати цій людині про щось дуже важливе. І мені хочеться закінчити свою розповідь словами, які я написав на початку моєї історії: «Якщо художник написав хоча б одну картину у своєму житті, яка позитивно вплинула на іншу людину, тобто змінила її на краще, то його можна назвати справжнім художником».

РОЗМОВА З ІСУСОМ

Це трапилося 10 червня 1994 року. Цього дня мій чоловік і п'ятирічна донька виходили з тролейбуса на зупинці навпроти нашого будинку. Раптом донька вискочила вперед і побігла прямо на дорогу. Цієї миті її збила машина, яка виїхала з-за тролейбуса. Сильний удар виявився смертельним.

Неможливо описати мої переживання після похорону доньки. Вікна моєї кухні виходять саме на те місце, де сталася трагедія. Тому щоразу, перебуваючи там, я не могла відвести очей від вікна, і серце моє стисалося від болю. Я нещодавно з великими труднощами отримала цю квартиру, але вже була готова помінати її, аби якось звільнитися від цих страждань.

Водночас мене не залишала думка: «Десять є, напевно, істинний Бог, Який може допомогти мені». Я нічого не знала про Бога, але моя душа шукала порятунку.

І ось одного разу вночі я побачила сон, у якому до мене прийшов Ісус Христос. І я почула Його ніжний голос: «Тебе тут ніхто не врятує. Я твій Спаситель. Приходь за адресою: вул. Цегляна, 55».

Прокинувшись уранці, я зрозуміла, що уві сні зі мною розмовляв Сам Бог. Проте названу адресу я чула вперше і не знала, що там знаходиться. Тоді я твердо вирішила: піти й дізнатися, що це за адреса.

Того ж ранку сталося диво: Бог зняв з мене все горе, я заспокоїлася, і мої переживання зникли. Я поклала надію на Ісуса Христа і тепер розумію, що Утішителем моїм був Святий Дух. З того часу я почала читати Біблію. Моя надія на зустріч з донькою зміцнювалася, коли я читала про те, як Ісус воскрешав мертвих і як Він воскресить праведних при Своему Другому приході.

Якось від однієї жінки на роботі я дізналася, що на вул. Цегляній, 55 знаходиться церква. І ось у суботу, 7 листопада, коли вся робота у селі була закінчена, я вперше прийшла на богослужіння. Мені все дуже сподобалося, особливо привітне ставлення людей: мене зустріли, як рідну.

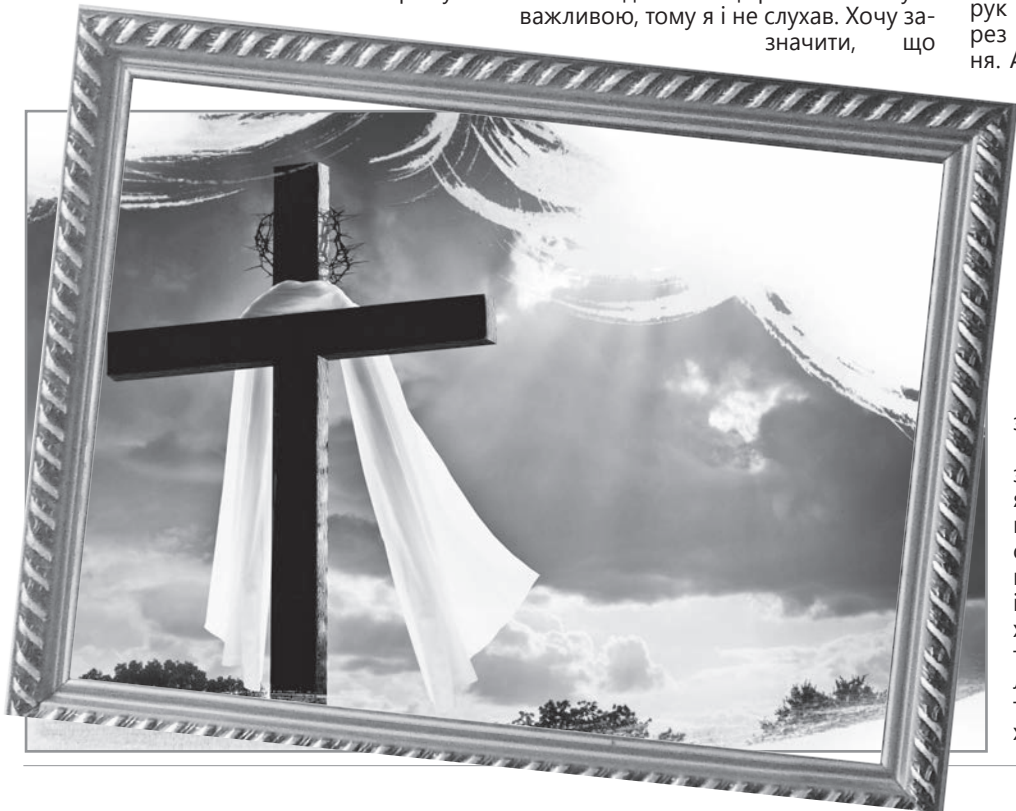
Я почала ходити до церкви, більше дізнаватися про Бога, замислюватися про своє життя.

Мене не залишала одна думка: «Яка я грішна!» Я запитала у подруги: «Як мені сповідатися у своїх гріхах?» І вона порадила: «Розкажи все Ісусу Христу». І ось одного разу я міркувала над цим і вирішила: «Спробую, сповідаюся перед Богом!»

Я почала перераховувати всі свої гріхи, які тільки пам'ятала. Коли я закінчила, то раптово відчула якусь силу, мої руки склалися разом, очі закрилися, і я побачила чудову картину: яскраве, сліпуче світло і дивовижну красу, наче Царство Боже на небесах. Людський язик не здатний передати мій захват. Від подиву і захоплення я голосно скрикнула: «Це ж істина!»

Ось таким дивовижним чином Бог зміцнив мою віру в Спасителя, Він увійшов у моє серце.

3. Крупина

2 золотих правила спілкування з дітьми

Існує багато рекомендацій і правил щодо спілкування з дітьми та їхнього виховання. Якись поради приводять до потрібних результатів, а якись ніяк не змінюють ситуацію. Проте існують два правила, які (якщо їх правильно застосовувати) обов'язково приведуть до налагодження взаємин із дітьми.

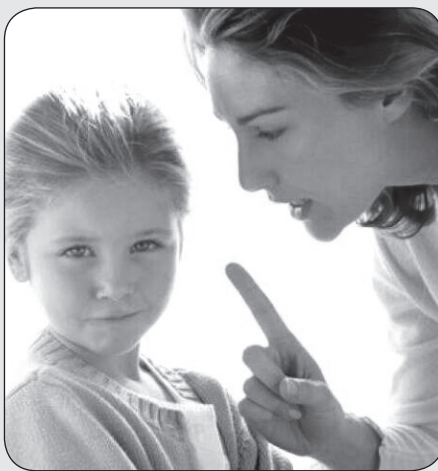
1. ЛЮБИТИ ДІТЕЙ

Усі рекомендації щодо спілкування з дітьми можуть поміститися в одній фразі – любити свою дитину. На перший погляд, це може здатися зрозумілим і простим, та, на жаль, це не так. Часто батьки люблять своїх дітей через егоїстичні спонукання (наприклад, підсвідомо сподіваються, що коли діти виростуть, то будуть їм допомагати), люблять себе в дитині (наприклад, сподіваються, що дитина піде слідами батьків), люблять через надії, які плетуть стосовно дитини (наприклад, коли батьки сподіваються, що дитина досягне того, чого не вдалося досягти їм). Та не кожен батько любить дитину за те, якою вона є. Якщо ви будете любити без умов, то ця любов призведе до того, що дитина полюбить вас у відповідь.

2. ВИХОВУВАТИ СВІДОМІСТЬ

Коли дитина робить щось погане, на ваш погляд, то запитайте у неї спокійним голосом: «Що ти зараз робиш?». Зазвичай діти усвідомлюють, що роблять щось не так. Після того як дитина відповіла на ваше запитання, поставте таким самим спокійним голосом наступне запитання: «Навіщо ти це робиш?». Часто в таких випадках діти завмирають і починають усвідомлювати, що вони роблять дурницю. Через якийсь час дитина стає більш свідомою і частіше думає перед тим, як щось зробити.

У ШКОЛУ – ЯК НА СВЯТО!

Підготувала Олена Котлярова

Навчання в школі – це перша свідомо трудова діяльність, яка вимагає від дитини уваги, старанності, завзятості та вміння завершити розпочату справу. Усі діти по-різному звикають до цього нововведення. Період адаптації у першокласників у середньому триває від 3-4 тижнів до 2-3 місяців.

Щоб успішно звикнути до нового укладу життя, у цей період дитина потребує допомоги та підтримки з боку батьків.

Чому ж не все так просто? Що відбувається з вашим дитям у період шкільної адаптації?

Значно зростає навантаження на дитячий організм, особливо це стосується так званого статичного навантаження. Потреба в руховій активності залишається такою самою, а шкільні умови вимагають багато часу перебувати в сидячому положенні.

Дитина потрапляє в новий для себе життєвий уклад. Їй доводиться освоювати безліч правил поведінки освітньої установи, які значно відрізняються від прийнятих у сім'ї.

Першокласник опиняється в новому колективі однолітків і серед незнайомих дорослих, з кожним із яких йому необхідно побудувати відносини, знайти своє місце в групі.

ЩО БАТЬКИ МОЖУТЬ ЗРОБИТИ, ЩОБ ПОЛЕГШИТИ ДИТИНІ ПРОЦЕС АДАПТАЦІЇ?

Серйозно поставтеся до планування режиму дня першокласника. Прослідкуйте, щоб дитина не відчувала нестачі в руховій активності, маючи водночас можливість повноцінно відпочивати (у тому числі не менше 8-9 годин на сон). Класична «група продовженого дня» – не найкращий варіант для першокласника, друга половина дня має бути присвячена прогулянкам на свіжому повітрі, заняттям спортом, спокійному відпочинку та іграм.

Не робіть для дитини перехід занадто різким. Вона не може відразу перетворитися з малюка, що грається, у старанного школяра. Протягом першого року навчання гра залишається для дитини найпотужнішим інструментом пізнання, багато знань першокласник набавить саме в ігровій формі.

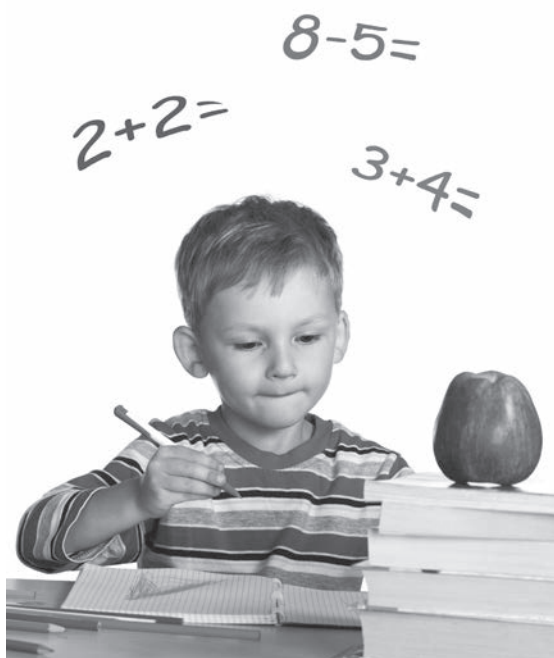
Допоможіть дитині розібратися зі шкільними правилами. Розкажіть, навіщо потрібне кожне з них, чому так важливо їх дотримуватися. Шкільні дзвінки, правило «піднятої руки», звернення до педагога, правила поведінки в їдальні та багато іншого – усе це є новим для вашої дитини і може викликати у неї чималий стрес. У присутності дитини не слід критикувати школу, вчительку і навчальну програму, навіть якщо є щось, що заслуговує такого ставлення. Малюк не повинен це чути і сприймати, оскільки будь-що негативне про школу, тим паче з вуст батьків, буде руйнувати цінність і без того незвичних для нього правил і норм.

Школяр дуже хвилюється, коли йому починають ставити оцінки. Приємно, коли вони стабільно високі.

Проте не можна допустити, щоб дитина відчувала свою перевагу над іншими, щоб хвалилася своїми досягненнями, дружила тільки з тими, хто добре вчиться. Оцінка не повинна стати самоціллю, вона лише увінчує хорошу, сумлінну роботу. Якщо оцінки спочатку недостатньо високі, потрібно розібратися в причинах такого стану справ.

Існують спеціальні прийоми, спрямовані на формування у дитини уваги та самоконтролю. Один з них – навчання перевірці розв'язку. Воно починається з того, що дорослий пише стовпчик прикладів, у яких дитина повинна знайти помилки. Наприклад, так: $2+3=5$; $4-2=2$; $5-3=3$; $4+2=6$; $5+2=7$; $7+2=8$.

Для перевірки дитині дають червоний олівець. Навпроти правильних відповідей вона ставить плюси, а неправильні закреслює, надписуючи правильну відповідь зверху. На другому етапі занять дитина сама пише кілька прикладів так, щоб одні були правильні, а інші – ні. Листок відкладається на 2-3 дні, щоб написані приклади забулися, потім вони перевіряються так само, як раніше перевірялося завдання, підготовлене батьками. Усі ці заняття проводяться у формі гри «у вчителя». Коли дитина навчиться швидко і точно перевіряти приклади (написані як батьками, так і нею самою), потрібно спонукати її застосовувати сформовані навички щодо шкільних завдань. Проте якщо вже ви зважилися втілити цю методику в життя, запам'ятайте просте правило: ніколи не сваріть сина або дочку за виправлення. Самовиправлення – це перша форма самоконтролю. Вони повинні всіляко заохочуватися.

Налагоджуйте взаємодію з учителем, тільки спільними зусиллями можливо допомогти вашій дитині швидко освоїтися в новій ролі.

Заохочуйте першокласника до успіхів у навчанні. Учть дитину адекватно оцінювати себе, порівнюючи свої минулі та теперішні результати. Підкреслюйте сильні сторони вашої дитини. Хваліть за конкретні досягнення, а не в цілому.

Беріть безпосередню участь у шкільному житті малюка. Цікавлячись, як минув день, запитуйте не «Як ти себе сьогодні поводиш?», «Яку оцінку сьогодні отримав?», а «Що було цікавого?», «Що тебе здивувало?», «Що було складного?» і т. д. Важливо, щоб дитина ділилася з вами своїми відкриттями, успіхами, труднощами і сумнівами, а не формальними оцінками своєї поведінки.

Допоможіть дитині налагодити спілкування з однокласниками. Труднощі в цьому питанні часто є причиною напруженості у ставленні першокласників до навчального процесу і безпосередньо до школи. Чи приємно щодня приходити туди, де в тебе немає жодного друга або де тебе постійно дразнять? Проте становище і в цьому випадку не безвихідне. Частіше запрошуйте однокласників дитини до себе додому (тільки не цілий клас відразу, а невеликі групи по 2-3 дитини). Влаштовуйте спільні цікаві ігри, розваги. Це зближує дітей, породжує симпатію один до одного.

Прищепити любов до школи допоможе відвідування позакласних заходів. Адже школа – це не тільки уроки. Привабливості їй додають різноманітні гуртки, секції. На жаль, коли дитина погано вчиться, батьки часом вирішують: «Нема чого їй витрачати час на додаткові заняття. Нехай краще сидить над домашніми завданнями». У результаті ситуація може тільки погіршитися. Дитяче життя збіднюється, не використовується один із важливих важелів виховання позитивного ставлення до школи.

Попрацюйте над власними почуттями та сподіваннями. Іноді батьки «заражають» дитину власними тривогами щодо школи, збільшують напругу своїми очікуваннями, до того ж як негативними, так і позитивними.

Дорогі батьки, запам'ятайте: найголовнішим у цей період для вашої дитини є ваша безпосередня участь у її житті. Вона повинна бути впевненою, що в будь-якій ситуації зможе на вас розраховувати. Спільними зусиллями ви все подолаєте, і через роки ваш дорослий «малюк» буде згадувати свої перші шкільні дні з посмішкою.

ГОРОБИНА

У давні часи наші дідусі та бабусі не знали, який вміст вітамінів у горобині, і не знали слова «імунітет». Та вони спостерігали, що люди, які вживають відвари, напої та соки горобини, взимку не хворіють на грип і не знають, що таке нежить.

Горобина містить комплекс гірких, кислих і дубильних речовин, багато вітамінів. Крім того, у ній знайдено яблучну, лимонну, виноградну, янтарну кислоти, ефірну олію та мікроелементи (марганець, залізо, мідь та інші).

Збирають горобину у вересні-жовтні, після заморозків, коли плоди втрачають гіркоту та мають приємний смак. І в цей самий осінній час, до речі, загострюються хронічні захворювання, зокрема ревматизм. Від нього наші предки рятувалися плодами горобини.

Сухі ягоди, які добре зберігаються протягом двох і більше років у дерев'яному або скляному посуді, подрібнювали в порошок і додавали в кисіль, ком-

пот та інші десерти для запобігання склерозу.

У давнину відваром або свіжим соком горобини лікували поганий зір. А щоб пересвідчитись у правоті наших мудрих предків, можете перевірити цей спосіб на собі. Протягом двох тижнів щодня висмоктуйте сік із десяти ягід горобини – і незабаром отримаєте результат. Для лікування зору ви можете продовжити вживати горобину більше двох тижнів.

Восени та взимку дуже добре вживати по одній столовій ложці свіжого соку горобини три рази на день за 30 хвилин до їжі. Це може запобігти жовчнокам'яній хворобі. Для усунення запорів треба щоденно вранці натщесерце приймати по одній столовій ложці соку або сиропу горобини. Так само лікують геморої.

Усі знають, яких неприємностей завдають бородавки. А їх, виявляється, можна вивести соком горобини. Змажте бородавки кілька разів – і вони зникнуть.

Коли не було штучних полівітамінів, то заморожені ягоди подрібнювали на м'ясорубці,

перемішували із цукровою пудрою (1:2). Називали цю масу вітаміною та використовували при виснаженні, недокрів'ї та цинзі. Значно пізніше вчені дослідили горобину й довели, що вона лікує як авітаміноз, так і гіповітаміноз. Для профілактики цих захворювань горобину заварюють як чай (1 столову ложку ягід на склянку окропу) і п'ють по півсклянки два-три рази на день. І все ж краще вживати свіжий сік, ніж чаї, відвари й напої.

Пити сік горобини рекомендують людям, які мають пониженою кислотність. Це хороший жовчогінний засіб, також добре діє сік при гіпертонії.

Напевно, багатьох зацікавить такий рецепт: ви позбавитеся від хронічної ангіни, якщо з'їдайте по три столові ложки горобини, перетертої з цукром.

Із горобини готують желе, сироп, напої, соки, квас, оцет, а також додають її до інших плодів для надання смакових відтінків. Запам'ятайте: горобина посилює імунітет, покращує обмін речовин і діє як протиревматичний засіб. Тому не варто відмовлятися від такого дарунка природи, як яскраво-червоні ягоди горобини.

РЕЦЕПТИ

Пиріг з броколі

Інгредієнти:

- 250 г тофу;
- 250 г сирих суцвіть броколі;
- 1 цибулина середнього розміру;
- 2 зубчики часнику;
- 2 ст. л. олії;
- 1 ч. л. солі;
- 1 ч. л. сухого базиліку.

Приготування:

Суцвіття капусти відваріть у підсоленій воді. Подрібнену цибулю та часник (пропустити через часничницю) тушкують під закритою кришкою до повного випаровування рідини. Додайте олію, тушкують ще 5 хв. Тофу збийте в блендері з тушкованою цибулею до консистенції крему. У гарний, бажано прозорий вогнетривкий посуд викладіть броколі, залийте кремом із тофу та запікайте в духовці до тих пір, поки крем не покриється золотистою скоринкою. Подавайте з томатним соусом.

Козинаки з горобини

Інгредієнти:

- горобина звичайна – 1 кг;
- цукор-пісок – 300 г;
- ядра горіхів (будь-яких) – 200 г.

Приготування:

Горобину вимийте, пересипте цукром, рівним шаром укладіть на деко. Запікайте в духовці за температури 200 °С 20–30 хвилин. Горіхи обсмажте на сухій пателі, подрібніть, змішайте з горобиною масою.

Сформуєте з суміші брикети, загорніть у фольгу, помістіть у поліетиленові пакети та витримайте під пресом 3 дні. Готові козинаки укладіть для зберігання в картонні коробки.

Гарбузовий конфітур «Дари осені» з ягодами та апельсином

Конфітур – дивовижна річ: чаювання з ним триває безкінечно! Навіть коли горнятка вже прибрали зі столу, завжди хапаєшся за соломинку – ну ще ложечку наостанок, всього одну! Чудовий, густий, уваристий конфітур з надзвичайним кольором і смаком: легка кислинка ягід і терпкість цедри з солодким гарбузом та яблуками!

Інгредієнти приблизно на 700-800 мл:

- Гарбуз очищений – 450 г
- 2 середніх яблука солодких сортів
- 1 середній апельсин з тонкою цедрою
- журавлина – 50 г
- чорна горобина – 50 г
- цукор – приблизно 600-700 г
- гвоздика мелена – ¼ ч. ложки

Спосіб приготування:

Яблука очистити від шкіри та кісточок, потім порізати.

Гарбуз нарізати невеликими кубиками.

З половини апельсина вичавити сік з м'якоттю прямо в каструлю, в якій будете варити варення. Іншу половинку апельсина нарізати маленькими тонкими скибочками.

У каструлю викласти всі фруктові компоненти, ягоди. Ягоди можна брати заморожені, заздалегідь розморожувати їх не потрібно. Пересипати цукром.

Довести варення до кипіння, прокип'ятити на середньому вогні 5 хвилин, вогонь зменшити нижче середнього, уварювати приблизно 45 хвилин – 1 годину, можливо, трохи більше, іноді помішуючи.

Якщо через годину варення ще рідке, плиту вимкніть, щоб бульки повністю застигли, а потім ще раз закип'ятіть, постійно помішуючи.

Розлити по баночках, зачекати, щоб охоллоло та поставити в холодильник або інше прохолодне місце. Конфітур повинен настоятися 2-3 дні.

Надія

КОНТАКТ-ЦЕНТР
www.contact-hope.com

- Інформаційна підтримка з питань сім'ї, здорового способу життя та духовного розвитку
- Вивчення Біблії заочно та через інтернет
- Консультація священнослужителя
- Молитовна підтримка

Зв'яжіться з нами будь-яким зручним для вас способом:

Телефон в Україні:

0 (800) 50 157 80 (безкоштовно зі стаціонарних телефонів України)

+38 066 707 000 5

+38 098 707 000 5

+38 093 50 157 80

24/7

Телефон в Росії:

8 (800) 100 18 44 (безкоштовно зі стаціонарних телефонів Росії)

contact-hope

info@contact-hope.com

Радиотелецентр «Голос надії»

**Слушайте радио «Голос надії»
на Первой программе Украинского радио:
суббота – 17:30 – 17:45
воскресенье – 8:50 – 8:55**

**И на второй программе
Украинского радио:
понедельник – 18:55 – 19:00
вторник – 18:45 – 19:00**

**А также круглосуточно на сайте
www.golosnadii.org**

hope.ua

**ДИВІТЬСЯ
НА ТЕЛЕКАНАЛІ
«НАДІЯ»**

hope.ua

**П'ЯТНИЦЯ
21:30**

ЛОМА ЛІНДА 360°

ДЛЯ БОГА НЕМАЄ НЕВИЛІКОВНИХ ХВОРОБ ...

Дивовижні історії зцілення
з Медичного Центру Університету Лома Лінда

Шановні читачі! Редакція звертається з проханням до вас не використовувати християнську друковану продукцію в побутових цілях. Якщо ви її прочитали, подаруйте іншим. Дякуємо за увагу. Божих вам благословень!

Наша адреса:

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корещук
Відповідальний редактор: Яна Хорошун
Над номером працювали: Віліна Меркулова, Мирослав Джулай
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Олена Мехоношина, Людмила Шаповал
Дизайн та верстка: Тетяни Романко
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 467-50-72

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А

Рахунок: 26006149457

МФО 380805

Найменування банку

«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

www.lifesource.com.ua